


# NGHE TIẾNG NGÀI

 Cảm ơn, Anh Neville. Tôi tin chính Đa-vít đã nói, “Tôi vui mừng khi người ta nói với tôi rằng, chúng ta hãy đi vào nhà của Chúa.” Chỉ có điều gì đó về trường Chúa nhật mà những phần khác của buổi nhóm không có, bất cứ thì giờ nào khác suốt cả ngày. Chúng ta vừa thức dậy sau một đêm ngon giấc, và—và chúng ta cảm thấy hoàn toàn khác hẳn, và anh em được làm tươi mới lại và sẵn sàng cho một ngày.

2 Bây giờ chúng ta hiểu rằng...Tối hôm qua, chúng ta đã hỏi nhiều—nhiều người nếu họ không có một nhà thờ của họ...để họ đến dự, trong khi thăm viếng hoặc—hoặc...tôi muốn nói, những thuộc viên thường xuyên của các giáo hội, mà họ nên dự nhóm ở nhà thờ của chính mình sáng nay. Bởi vì, chúng ta là liên giáo phái, chúng ta hoàn toàn không thích lấy dân sự từ hội chúng của chính họ.

3 Và tôi đã bị cáo buộc nhiều lần về—về sự lên án các giáo hội khác. Điều đó sai. Tôi không lên án những giáo hội khác. Tôi lên án, nhiều lần, những việc mà—mà họ đã làm, nhưng chắc chắn tôi không lên án hội thánh. Nhưng, nhiều lần, khi họ dạy những điều mà trái nghịch với Kinh Thánh, thì tôi—tôi lên án điều đó. Và rồi khi họ làm những việc tội lỗi, và—và cho phép nó được thực hiện trong nhà thờ của họ, tôi lên án điều đó. Nhưng không bao giờ...Giống như đã được nói...Tôi có nhiều người bạn Công giáo đang ngồi đây, và tôi không hề lên án những người Công giáo. Tôi lên án giáo lý của giáo hội Công giáo, bởi vì tôi không tin nó thuộc về Kinh Thánh. Và tôi không lên án họ hơn là tôi lên án nhiều giáo phái Tin Lành, vì tôi không nghĩ nó thuộc về Kinh Thánh. Và tôi có nghĩa vụ phải đấu tranh cho cái gì là Lễ thật. Hiểu không? Anh em biết đấy, Đức Chúa Trời sẽ đánh giá cao anh em nếu anh em trung thực, thật sự chân thành.

4 Anh em biết, rất nhiều lần, một người tìm kiếm vợ, một người chân thật mà đứng phía sau anh ấy, anh hoàn toàn không tìm cô gái nào mà chỉ có gương mặt rất—rất đẹp, hay đại loại như vậy. Anh biết rằng điều đó sẽ mất, một trong những ngày này. Hiểu

không? Anh ấy tìm người nữ có cá tính, một người nữ thật sự. Và nếu cô ấy trung thành và là một người nữ chân chính, người ấy sẽ rất đánh giá cao cô ấy. Tôi không quan tâm đến một—một anh chàng tệ hại như thế nào, và anh ta chạy quần quanh với—với những người đàn bà xấu nét như thế nào; không có người đàn ông tồi tệ nào trên đời mà không đánh giá cao một phụ nữ mà sẽ đại diện cho những gì người nữ thật sự nên có. Đúng thế. Bởi vì, anh ta trân trọng điều đó.

<sup>5</sup> Và đó là cách xảy ra bởi—bởi sự rao giảng Lời, nếu một người sẽ chiến đấu thật sự cho những gì mình tin. Vậy thì không...Anh em nên nhớ, Đức Chúa Trời biết tấm lòng của anh em. Và nếu anh em sẵn sàng ủng hộ cho những gì anh em thật sự tin là Lễ thật, thì anh em có thể có đức tin vào những điều mình đang nói về.

<sup>6</sup> Tôi có hai người bạn tốt ở đây. Anh Charlie Cox, tôi thấy đang ngồi ở ngoài đó. Và vài tuần vừa qua, tôi đã ở dưới Kentucky với anh ấy, đi săn sóc nhám, nơi tôi được nghỉ ngơi một chút. Anh Banks Wood. Và, lúc ấy, chúng tôi, tập dượt bằng những khẩu súng của mình, chúng...Tôi vừa có cây súng của tôi quá tuyệt đến nỗi nó bắn trúng cách năm mươi thước, nếu không tôi—tôi thật sự không thể đi săn. Hiểu không? Chỉ thế thôi.

<sup>7</sup> Ồ, nó có ích gì để bắn trúng đích? Hiểu không? Bởi vì, nếu bạn đang bắn một con sóc, và một phát vào đầu, và đầu nó có thể lớn đến mức đó, bất cứ nơi nào trong phạm vi một in-sơ đều sẽ ổn, đây, bất cứ ở đâu trong đó. Một trong những chàng trai kia nói, “Điều đó ổn thôi. Tôi bắn trúng con sóc.” Họ tiếp tục đi và kiếm được con sóc. Nhưng, đối với tôi, nó phải là thật hoàn hảo. Phải bắn trúng đích. Không thể sai lệch một phần tư in-sơ. Nó phải trúng đích, nếu không tôi thật sự căng thẳng và khó chịu.

<sup>8</sup> Và tôi đang ngồi dưới, cánh rừng, ngày nọ, và tôi nói, “Chúa ôi, tại—tại sao con lại là người lập dị như vậy? Tại sao Ngài khiến con thành con người lập dị như vậy?” Tôi nói, “Lúc này ở đó...”

<sup>9</sup> Anh Banks đã đi săn với khẩu súng trường của mình, và anh ấy đã kéo nó đến tầm ngắm của mình, bằng ống viễn vọng kính. Và anh em chỉ...Thỉnh thoảng, anh em có thể...một con sẽ đi mất, bởi vì nếu nó...Nhà máy tải đạn dược sẽ làm điều đó, dù thế nào đi nữa, bởi vì anh em đã có thêm một ít thuốc súng nữa, và mất đi

thuốc súng ít hơn. Nhưng sẽ bắn trật ra ngoài một chút, hay một hoặc hai in-sơ, Anh Banks nói, “Ồ, đúng thế, tôi đã bắn trúng một con sóc. Điều đó được lắm.” Nó không—không làm phiền anh ấy. Charlie, cũng cách đó. Nhưng tôi...

<sup>10</sup> Súng của tôi phải bắn trúng, ngay vào tâm điểm, hoặc nó khiến tôi khó chịu. Tôi nói, “Tôi trở nên một người lập dị thường xuyên.” Và rồi tôi bắt đầu nhìn lại, và tôi thấy đời sống mình giống như thế. Đó là bản chất của tôi. Và tôi nghĩ, “Ồ, tại sao Ngài làm nên con giống như thế?” Thậm chí nó làm tôi căng thẳng nếu—nếu nó đi ra chỉ cách *đó* một chút xíu hay cách *đó*. Và đó là cách Chúa đã bày tỏ cho tôi, khi đang ngồi dưới đó, trên Trùng Glutton Hollow, nơi chúng tôi đã ở, đang đi săn. Mà, tôi nghĩ nó được gọi là Dutton; nhưng, những con sóc ăn rất nhanh, tôi gọi nó là, “Glutton.” Vì thế họ...

<sup>11</sup> Ở trên đó, tôi nghĩ, “Chính là điều đó.” Thậm chí tôi không muốn dạy rằng có một địa ngục cho đến khi tôi được khẳng định về điều đó. Hiểu không? Và thế nên nếu lời Kinh Thánh tiên đoán sự chữa lành Thiêng liêng, và ở *đây*, trông giống như thế *này* và giống thế *kia*; nếu một lời Kinh Thánh nói, “Cha, Con, và Thánh Linh,” giống như có ba Đức Chúa Trời, và Ở *Đó* tôi thấy chỉ có Một duy nhất; và vậy thì tôi sẽ chỉ lung tung, về những gì mà người khác nói như thế nào, những gì họ nói về Nó, hiểu nó như thế sao? Nếu Kinh Thánh nói về sự định trước và ân điển, còn ở *đây* đó là những việc làm, và ở *đây* nó phải là ân điển. Và tôi—tôi thật sự không thể giảng dạy điều đó như thế.

<sup>12</sup> Tôi phải giải quyết điều đó, và qua, và qua, và qua Kinh Thánh, cho đến khi nó hoàn toàn hướng tới một điểm, đấy, cho đến khi nó thật sự xuất hiện một cách hoàn hảo qua những lời Kinh Thánh. Rồi khi tôi giữ vững lập trường, tôi có thể thật sự có đức tin vào những gì tôi đang làm, đấy, biết rằng những điều anh em đang rao giảng là Lẽ thật. Hiểu không? Và rồi nếu người nào hiểu trái ngược với Điều đó, anh em đã nghiên cứu khá đầy đủ rồi tới mức mà anh em biết thật chính xác những gì Ngài nói, để dừng lại ở đâu, đấy, ngay Ở *Đấy*. Hiểu không? Và đó là cách nó xảy ra. Đức Chúa Trời tạo nên chúng ta nhiều cách khác nhau, để chúng ta chỉ có thể...Điều đó khiến cho thế gian theo cách đó.

Nhưng, đó là điều khiến tôi là kiểu người hay căng thẳng, bối rối. Nó phải là thật đúng.

<sup>13</sup> Và tôi rất vui mừng, tối nay, ngày hôm nay, sáng hôm nay—nay, để nói rằng tôi biết Đức Chúa Jêsus không chết. Ngài đang sống, và Ngài thật ở ngay đây giờ này như Ngài đã từng ở bất cứ lúc nào trên thế gian ở xứ Ga-li-lê hay bất cứ nơi nào khác. Ngài là Con Đức Chúa Trời hằng sống, đã sống lại, vô sở bất tại, đang sống. Đó là...Và nếu tôi không thể...

<sup>14</sup> Nếu tôi đã dạy lời Kinh Thánh về Đức Chúa Trời thuộc về lịch sử nào đó, mà tôi không chắc chắn rằng Ngài ở ngay tại đây, tôi—tôi sẽ bị lộn xộn hết thảy. Nó sẽ khiến tôi rất căng thẳng, tôi sẽ không biết mình đang làm gì. Hiểu không? Và tôi sẽ không biết ở đâu để nói với dân sự. “Ồ, bây giờ, Ngài sẽ làm *điều này*, hay Ngài sẽ làm *điều kia*.” Tôi—tôi không thể nói với anh em. Tôi không biết. Nhưng khi anh em biết điều Ngài đã hứa Ngài sẽ làm, và đã thấy Ngài làm điều đó, thế thì anh em biết mình đang đứng ở đâu. Hiểu không? Và thấy cách mà Đức Chúa Trời, trong những kế hoạch vĩ đại của Ngài, đã hoàn toàn biết cách làm để mỗi người thật chính xác là người nào đó như thế nào, bởi vì Ngài sẽ sử dụng họ cho mục đích ấy.

<sup>15</sup> Anh em nghe quý bà ấy đã lên đây, lúc này không? Bà Stricker, hát mà không có nhạc gì cả. Bà ấy có loại nhạc cụ nhỏ nào đó bà thổi lên qua đó, để giai điệu của bà, âm điệu của—của bà hay anh em có thể gọi bất cứ cái gì. Và có thể đứng hát với giọng thật thấp, và cất lên, bài đó, *Ôi Thuyền!* Bây giờ, anh em nên nghe tôi thử điều đó lúc nào đó. [Anh Branham và hội chúng cười—Bt.] Chắc hẳn sẽ kinh khủng lắm. Nhưng, các bạn thấy, Đức Chúa Trời đã biết thật sự làm thế nào để tạo nên người đàn bà đó để bà ấy sẽ làm vậy.

<sup>16</sup> Và đó là cách. Tất cả chúng ta có những sự cấu tạo khác nhau. Nếu chúng ta sẽ thật sự tìm thấy vị trí của mình trong Đấng Christ, và ở lại đó và hầu việc Ngài.

<sup>17</sup> Thấy một cô bé đang ngồi ở đây, sáng nay, trong xe lăn. Phước cho tấm lòng bé nhỏ của cháu. Điều gì khiến cháu bị tàn tật, cháu yêu quý? Bắp thịt chúng-...chúng-...Ồ, tôi không thể nói lời đó, khi tôi khởi sự; chúng loạn dưỡng, hay từng là điều gì. Những gì

điều đó là, cháu yêu quý, mà đã làm cháu thành người tàn tật, hay đó là bệnh bại liệt? Bệnh bại liệt. Cháu biết, Chúa Jêsus chữa lành những bé gái. Phải không? Cháu là cô bé xinh đẹp đầy sức lực. Và tôi tin Chúa Jêsus sẽ cho cháu khỏe mạnh.

<sup>18</sup> Tối hôm qua, hai cô bé kia đang ngồi ở đây với căn bệnh đó mà không một người nào trên thế giới biết nó là gì. Những ngón tay nhỏ bé của chúng buông xuống, và bàn chân nhỏ bé của chúng buông thõng xuống. Hai bé gái xinh xắn. Và tôi tình cờ biết mẹ và bà ngoại của chúng. Và thật sự cảm thấy được dẫn dắt để định tội ma quỷ làm cho những cháu nhỏ này đang ngồi ngay ở đó đau khổ; ngay ngoài đó. Và chúng đã ngồi trong xe lăn trong bao lâu tôi không biết. Và tối hôm qua, tin tức lan truyền, qua hàng người, “Các cô bé đã đứng dậy, đi dạo quanh.” Các bạn thấy đấy, rằng—rằng Chúa là Đức Chúa Trời quá nhân từ với chúng. Ô, Ngài quá nhân từ với chúng ta! Chúng ta nên biết ơn Ngài nhiều hơn nữa.

<sup>19</sup> Sau đó tôi suy nghĩ, chỉ tối hôm qua, sau khi tôi đi về nhà và nằm xuống vài phút, tôi đã nghĩ ngay về, “Khi linh hồn đi ra khỏi một người, thì nó là cái gì?” Đó là sự hiện hữu bên trong của người ấy đã di chuyển ra ngoài. Người đó không chết. Người đó—người đó vẫn sống. Hiểu không? Người đó—người đó sống mãi mãi. Và những người yêu dấu của chúng ta đã qua bên kia bức màn, thì ở trong một—một thân thể mà chúng ta không biết là gì. Nó không được bày tỏ.

<sup>20</sup> Có ba giai đoạn về mọi việc. Có một giai đoạn về thân thể phạm trần, một thân thể bất tử, và rồi thân thể được vinh hiển. Hiểu không? Giống như những việc khác, giống như...Cha, Con, và Thánh Linh, đi vào một kênh, và ba làm Một. Sự xưng công bình, sự nên thánh, phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, trong một kênh, làm thành một. Rồi, và linh hồn, thân thể, và linh, làm thành một. Và nó đi lại trong ba điều đó, và ba là một. Và lấy một—một cái kính vạn hoa và đặt nó đặt dưới mặt trời, nó sẽ phản chiếu nhiều màu sắc, tuy nhiên, bảy màu sẽ đi xuống thành một.

<sup>21</sup> Và anh em lấy màu đỏ, và nhìn qua màu đỏ ở màu đỏ. Bao nhiêu người biết nó sẽ là màu gì? [Hội chúng nói, “Màu

trắng.”—Bt.] Màu trắng. Ừm-m. Điều đó chẳng lạ đó sao? Điều đó, màu đỏ chiếu qua màu đỏ, trở thành màu trắng. Màu đỏ là dấu hiệu của sự cứu chuộc. Và khi anh em...Đức Chúa Trời nhìn vào tội lỗi màu đỏ của chúng ta, qua Huyết màu đỏ của Con yêu dấu Ngài, chúng là màu trắng. Vì thế, nhưng, Ngài phải nhìn qua Huyết. Nếu không, chúng có tội. Vậy chúng ta phải ở dưới Huyết.

<sup>22</sup> Và khi linh hồn lìa khỏi xác, nó làm cuộc hành trình đi vào nơi an nghỉ, trong một thân thể trong hình thức và bóng dáng của thân thể này, nhưng không phải là kiểu của thân thể này. Anh em sẽ gặp những người yêu dấu của mình. Anh em không thể bắt tay họ. Anh em có thể nói chuyện với họ, anh em có thể nhìn thấy họ. Họ thật trông giống như họ ở đây. Bởi vì, khi Phi-e-rơ, và Giăng, và Gia-cơ, thấy Môi-se và Ê-li, họ nhận biết hai người, trên Núi Hóá Hình. Nhưng, nó là một thân thể.

<sup>23</sup> Nhưng lúc ấy khi thân thể đó, một loại thân thể thiêng liêng, khi trở về với trái đất, nó lấy lên chất—chất liệu mà nó từng sống bên trong, và rồi nó trở nên một thân thể vinh hiển. Và thân thể đó là thân thể mà chúng ta sẽ thấy Chúa Jê-sus, trong thân thể sống lại của Ngài. “Còn về sự chúng ta sẽ ra thể nào thì điều đó chưa được bày tỏ,” Pha-ô-lô đã nói, “nhưng chúng ta biết rằng chúng ta sẽ có một thân thể giống như thân thể đầy vinh hiển của Chính Ngài, vì chúng ta sẽ thấy Ngài như Ngài vốn có thật vậy.”

<sup>24</sup> Và tất cả những bàn tay nhăn nheo già nua này và các mô bị phá vỡ sẽ biến mất để đi vào sự huy hoàng chói lọi của tuổi trẻ. Quý ông bà lớn tuổi, hãy nhớ, quý vị...Đây là...Đó, đó là dấu hiệu của mùa thu, tuổi già nua của quý vị. Nhưng trong sự sống lại, không có một dấu hiệu nào của tội lỗi. Nhưng tại sao Đức Chúa Trời làm nên anh em giống như Ngài đã làm? Ngài mang anh em tới một giai đoạn nào đó, khi anh chị em ở vào khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, giai đoạn đẹp nhất của mình. Các bạn ăn được và trở nên mạnh hơn, và khỏe mạnh, và các bạn là con người trông có vẻ đầy sức mạnh. Rồi, sau đó, các bạn trở nên nhăn nheo dần, đấy, sự chết đi vào. Nhưng, trong sự sống lại, mọi giai đoạn già nua sẽ bị xóa sạch.

<sup>25</sup> Tôi nhìn một nhà truyền giảng già nua thân thuộc ở đây và người vợ của ông. Tôi đoán, họ đã ở tuổi tám mươi mấy. Anh và

Chị Kidd, đã rao giảng Phúc âm có lẽ trước khi tôi được sanh ra; và bây giờ tôi đã già. Và tôi thấy họ đang ngồi đây, một cặp lớn tuổi thân mến, trông thanh thản. Và tôi cứ nghĩ, rằng, trong sự sống lại, họ sẽ trông đẹp đẽ biết bao. Những nếp nhăn nheo già nua, và những cái bắt tay run rẩy vì thần kinh suy yếu, và đôi đầu tóc bạc sẽ phai nhòa trong sự huy hoàng của tuổi trẻ. Thật sự được trả giá cho sự hầu việc Chúa. Thật vậy. Chúng ta sẽ thấy Ngài, một ngày nào đó.

<sup>26</sup> Không biết Rosella Griffith có mặt không. Tôi muốn để cô ấy nói vài lời. Một người nghiện rượu mà được chữa lành hoàn toàn ở...tại đây, cách đây vài năm. Và điều đó có thể giúp đỡ một người nghiện rượu nào đó ở đây. [Một chị trong hội chúng nói, “Anh Branham, chị ấy đã đi về nhà sáng nay.”—Bt.] Phải về nhà sáng nay. Được rồi. Trường hợp kỳ diệu! Tôi nghĩ tối hôm qua tôi nên để cô ấy nói vài điều. Tôi sẽ, nếu tôi biết điều đó, rằng cô ấy sẽ đi sáng nay. Rất nhiều việc tôi thật thích nghe những bài dân ca ở đền tạm.

<sup>27</sup> Bây giờ, có người nào ở đây chịu phép báp-têm, bằng nước, sáng nay không? Hãy cho chúng tôi thấy. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, khoảng sáu hay bảy người ở đây chịu phép báp-têm. Và buổi lễ làm phép báp-têm sẽ tiếp theo sau lớp học trường Chúa nhật này.

<sup>28</sup> Bây giờ, phòng học trường Chúa nhật dành cho Chị Arnold của chúng ta, cho những đứa trẻ của chị, đã được cắt ra. Và chúng ta thật sự, nếu chị muốn, Chị Arnold, chúng ta sẽ hầu như thật sự phải trì hoãn điều đó cho đến ngày hôm sau, bởi vì chúng ta không có phòng cho trường học. Và tôi sẽ đọc một lời Kinh Thánh nào đó ở đây trong vài phút, cho các em thiếu nhi, và điều đó, cũng sẽ cho chúng điều gì đó để suy nghĩ. Và rồi Chúa nhật tuần tới các em sẽ tiếp tục với những giờ thờ phượng thường lệ của mình và trường Chúa nhật của mình. Bây giờ, chúng tôi muốn nói...

<sup>29</sup> Đây là điều nữa tôi muốn nói sáng nay. Tôi—tôi—tôi đã bảo họ đừng làm điều này, nhưng dù sao đi nữa, họ cũng đã làm. Hiếu không? Đó là, số tiền dâng tối hôm qua đến với tôi, đấy, một số tiền dâng. Tôi đã nói với họ đừng làm thế, đấy. Và họ...Nhưng họ

đã làm, dù sao đi nữa. Và khi...tôi không biết điều đó cho đến khi Billy bảo tôi rằng em trai của tôi Doc đã mang nó đến cậu ấy, qua nhà đưa cho cậu ấy. Và cho đến bây giờ tôi chưa hề đếm nó, nhưng tôi nghĩ rằng người ta báo cho biết là khoảng ba trăm, hay nhiều hơn ba trăm. Có phải thế...Anh còn nhớ, Doc, nó bao nhiêu không? [Anh Edgar Branham nói, "...hai mươi bốn, mười hai."—Bt.] Đó là gì, thưa anh? ["Ba, hai mươi bốn, mười hai."] Ba trăm hai mươi bốn, mười hai xu. Tôi cảm ơn anh, rất nhiều.

<sup>30</sup> Bây giờ, tôi đã nghỉ việc một thời gian dài. Anh em biết điều đó. Và thư ký của tôi đang có mặt, hay một số người trong họ ở đây sáng nay, biết sự tiêu xài của tôi, cho dù tôi ở đâu đi nữa, ngay ở đây tại nhà, hoạt động của tôi trên một trăm đô-la mỗi ngày, cho văn phòng của tôi và các thứ để có những chiếc khăn tay và các thứ khác gửi đi khắp thế giới, về chi phí.

<sup>31</sup> Và tôi—tôi muốn nói điều này, để khích lệ với anh chị em ở đây, mặc dầu vậy. Vì số lượng người, đó là một số tiền dăng lớn nhất mà tôi từng nhận trong đời. Anh em nhận thấy điều đó sẽ tính, trung bình khoảng một đô-la cho mỗi người không? Và hầu như bất cứ số tiền dăng nào xuất phát từ công việc sẽ trung bình khoảng, khoảng hai mươi hai hay hai mươi lăm xu mỗi người. Nhưng đây là ở mức trung bình một đô-la một người. Bởi vì, tôi biết các bạn không thể đi vào bên trong đây...Họ không lấy tiền dăng ở bên ngoài. Và anh em không thể nhét vào nơi nhỏ bé này, khoảng ba trăm người, tôi—tôi nghi vậy. Anh biết những chỗ ngồi trong đền tạm bao nhiêu không, Anh Neville? [Anh Neville nói, "Có lẽ khoảng ba trăm người, khoảng đó hiện nay."—Bt.] Khoảng ba trăm người. Vậy, đấy, đó là khoảng một—một đô-la một người. Đức Chúa Trời biết tôi biết ơn sâu sắc về điều đó như thế nào. Tôi cảm ơn các bạn rất nhiều. Và nó đi ngay vào công việc Chúa. Tôi—tôi cảm ơn các bạn về điều đó. Và cho sự...Nếu một số người sẽ phải rời khỏi đây trước tối nay, bởi vì...và tôi...

<sup>32</sup> Khi tôi đi về nhà tối hôm qua, đặt trên thềm nhà là một hộp nhỏ, như thế này, và nó là một—một số mút, tôi nghĩ, của người nào đó mang đến. Anh em biết, tôi thật thích mút. Và tôi—tôi biết ơn sâu sắc điều đó. Và một—một chị em ở đây, người mà tốt hơn là tôi không nói tên chị ấy. Chị là bạn thân với gia đình chúng tôi,



và chị đã để lại một món quà yêu thương ở dưới nhà mẹ tôi, cho tôi và cho Billy. Chị biết không, thưa chị, tôi cảm kích về điều đó như thế nào, và nó đến trong một thì giờ tuyệt vời.

<sup>33</sup> Và, ồ, rất nhiều thứ! Anh em hiểu. Và tôi tin chắc Ngài hiểu. Và vì thế tôi hoàn toàn tin rằng Ngài sẽ ban phước cho mỗi người trong anh chị em, dồi dào vô cùng. Tôi ước mong là như vậy rằng tôi có thể về nhà với mỗi một anh chị em, và—và ở lại với các bạn một lát, và trò chuyện với các bạn. Tôi thích làm điều đó.

<sup>34</sup> Nhưng, ấy là, anh chị em biết nó thế nào, thật cứ thường xuyên di chuyển. Chúng tôi cứ phải đi ngay. Thành thực mà nói, ngay sau buổi nhóm tối nay, ý Chúa, tôi sẽ rời khỏi bang, ngay khi buổi nhóm chấm dứt. Tôi bắt đầu đi ra khỏi đây trước mười hai giờ. Tôi có hẹn lúc mười hai giờ. Và tôi có cả, một buổi chiều bận rộn. Và tôi...Anh em biết điều đó như thế nào. Cứ thường xuyên đi, mọi lúc; những người đau, hấp hối.

<sup>35</sup> Và nhiều lần tôi đi vào một nơi, và chỉ đứng đó, và người nào đó đến, nói, “Anh biết tôi không, Anh Branham?”

“Không, tôi không biết.”

<sup>36</sup> “Ồ, tôi đã nằm ở bệnh viện, sắp chết, khi anh đến cầu nguyện cho tôi. Chúa đã chữa lành tôi.” “Tôi đã bị mù khi anh gặp tôi trên đường, ngày nọ khi khai tượng đến.” Hiểu không? Và tôi—tôi không hề biết nó là gì.

<sup>37</sup> Nhưng tôi nghĩ đây là ơn phước có ý nghĩa nhất, Anh Egan, mà, ngày nào đó khi tôi đã giảng bài giảng cuối cùng của mình, tôi đã cầu nguyện cho người cuối cùng mà Chúa muốn tôi cầu nguyện, và tôi đi về Nhà! Và vào buổi sáng phục sinh đó, ồ, đó sẽ là một ngày tuyệt vời, sự vui mừng! Khi tôi có thể đứng ở Đó, khi nữ hoàng phương Nam sẽ đến gần, tôi có thể thấy ảnh hưởng của bà! Tôi sẽ thấy đến Ở Đó, Billy Graham, ảnh hưởng của ông. Oral Roberts, và tất cả những người còn lại, Sankey, Finney, Moody, Calvin, Knox, và vân vân. Lúc đó tôi sẽ thấy nhóm của tôi đến gần. Ồ, đó sẽ là sự vui mừng, đó sẽ là mào triều thiên của tôi. Đúng thế. Và, bởi ân điển của Đức Chúa Trời, tôi hi vọng thấy nhiều triệu người Ở Đó.

<sup>38</sup> Và bây giờ tôi phải đi nước ngoài chẳng bao lâu nữa. Và bây giờ, theo như tôi biết, ngay trong những buổi nhóm riêng của chúng ta, cứ nghĩ về điều đó, tôi đã mang về hai triệu linh hồn, cho Đấng Christ. Và tôi—tôi hi vọng rằng tôi thấy nhiều, nhiều triệu linh hồn đã giành được.

<sup>39</sup> Bây giờ, buổi lễ làm phép báp-têm, và bây giờ những—những cuộc hẹn cùng các việc khác. Và, bây giờ, điều này tiếp theo sau buổi nhóm.

<sup>40</sup> Nếu lúc nào anh em sẽ đến lại để có cuộc nói chuyện riêng, hay đại loại như vậy, hãy gọi cho người đại diện, Anh Mercier ở đây. Chúng ta phải có sự sắp đặt kiểu nào đó, mà chúng ta phải có. Chúng ta biết điều đó. Và Anh Mercier, anh ấy ghi xuống, anh ấy sắp đặt chúng ngay khi họ đến, và ngay khi tôi hết những cuộc hẹn, hết tất cả chúng, tôi...Khi tôi đi vào, tôi gọi anh ấy đến và nói, “Tôi đã làm xong với nhóm đó.” Anh ấy đưa cho tôi một nhóm mới, và tôi lại đi lần nữa, anh em thấy đó. Thế thì, tất cả công việc từ chức vụ đó. Và anh ấy biết hoàn toàn cách sắp đặt chúng để anh ấy có thể đưa mỗi người vào được, anh em biết đấy. Vì vậy, chúng ta rất vui mừng có sự hoạt động của chức vụ nhỏ bé này cách đó. Cho nên đó chỉ là BUTler 2-1519. [Số điện thoại đã được thay đổi.—Bt.] Và đó là...Hoặc, nếu anh em gọi Jeffersonville, chỉ gọi cho tôi, và họ sẽ trả lời ở đó tại văn phòng đó. Và rất chân thành, cảm ơn anh chị em.

<sup>41</sup> Bây giờ chúng ta hãy, ngay trước khi chúng ta mở Lời phước hạnh của Ngài ra...Và nên nhớ, ngay sau khi buổi nhóm này kết thúc, và buổi lễ báp-têm, Billy sẽ ở đây để phát ra thẻ cầu nguyện cho tối nay.

<sup>42</sup> Bây giờ, tối nay là buổi tối hội thánh, tối Chúa nhật, hầu hết người dân thành phố sẽ đi nhà thờ của mình, và quanh Louisville và lân cận. Họ sẽ có mặt trong nhà thờ của mình. Nhưng chủ yếu chỉ là những người bên ngoài. Do đó, tôi nghĩ có lẽ chúng ta có thể xếp thành một hàng người xin cầu nguyện lớn tối nay và cầu nguyện cho mỗi người trong họ. Tôi tin chúng ta sẽ làm vậy. Chúng ta đã có khá nhiều thẻ cầu nguyện phát ra.

<sup>43</sup> Tôi—tôi suy nghĩ, tối hôm qua, sau tối hôm qua, ồ, tôi thật sự cảm thấy giống như tôi sẽ đáp một trong những chuyến bay đó,

Ồ, một mình, anh em biết, chúng ta nói về. Chỉ để thấy, trong đèn tạm thân yêu nhỏ bé này, giờ tay lên, lần nữa.

44 Tôi có một bé trai ở đây, nó thật sự như tất cả các đứa khác, bé Joseph. Nó chỉ khoảng ba tuổi. Và khi hết thấy họ đều la lên, nếu nó không nháy ra ngay ngoài đó ở giữa lối đi và giờ tay lên, và bắt đầu la lớn ca ngợi Chúa, ngay giữa lối đi ở ngoài đó! Và tôi nghĩ, sáng nay, nó đã đi vào với chị nó, và cắn cánh tay đứa chị, vì thế tôi đã bảo nó rằng la lớn chẳng tốt chừng nào nó còn hành động như thế. [Anh Branham và hội chúng cười—Bt.]Ồ, chao ôi! Những đứa trẻ đó, chúng có thể trở nên thật ngoan ngoãn bên cạnh các bạn, phải không?Ồ, dĩ nhiên, điều đã có, nó chỉ thấy những đứa còn lại làm điều đó và nghĩ rằng đó là việc nó cũng, nên làm, và có lẽ làm theo chúng ta, cách chúng ta đang làm.

45 Bây giờ chúng ta đã có Lời Ngài đang mở ra ở đây. Bây giờ chúng ta hãy chỉ nói với Ngài về Điều đó. Bây giờ chỉ một ...

46 Lạy Chúa kính yêu, khi chúng con đến với Ngài ngay giờ này, cung kính, yên lặng, nghiêm chỉnh, và trong đức tin, tin rằng Ngài nghe và sẽ đáp lời cầu nguyện. Bởi vì, chúng con đến trong Danh đầy đủ mọi sự của Chúa Jêsus, Con Ngài, là Đấng không thể sai lầm, và đã ban cho lời hứa, rằng, “Nếu các người như Danh Ta cầu xin Cha bất cứ điều gì, Ta sẽ làm cho.” Thế thì chúng con biết rằng chúng con sẽ nhận được những gì chúng con cầu xin, vì chúng con đến trong Danh Ngài. Vì chúng con không có Danh nào khác để chúng con có thể đến gần Ngài, ngoài Giê-hô-va Đức Chúa Trời toàn năng, vĩ đại. Và chúng con đến trong ân điển Ngài, xưng nhận chúng con chẳng xứng đáng chi, nhưng bởi Ngài đã giải hòa cho chúng con, trong đó Ngài đã chết cho chúng con. Và Ngài đã đền tội cho chúng con, và chúng con cảm thấy rằng mình có thể được xưng công bình trước mặt Ngài, bởi sự chết của Ngài. Đó là đức tin chúng con. Và xin cho không có điều gì là điều ác, ngoài điều mà sẽ là điều tốt đẹp cho mỗi chúng con.

47 Do đó, lạy Chúa là Đức Chúa Trời, xin phán với chúng con qua Lời Ngài. Và phán với chúng con trong Tiếng ấy, để chúng con quý ông bà, quý cô cậu sẽ thật sự hiểu và biết rõ làm thế nào để sống tốt hơn. Biết rằng cánh cổng lớn nơi xa kia là sự chết, mà,

mỗi lần tim chúng con đập, là chúng con thật sự đến gần cánh cổng đó hơn là nơi mà tất cả chúng con sẽ đi vào. Và rồi biết, rằng, sau khi chúng con ở trong đó, không còn có cơ hội nào nữa để giải hòa. Không bao giờ có điều đó lần nữa để chúng con có cơ hội này mà chúng con có ngay bây giờ. Và hoàn toàn không biết khi nào chúng con sẽ vượt qua ranh giới đó, Ôi Chúa, xin đến với chúng con nhanh chóng và mang chúng con đến với những giác quan mà chúng con nên có, và biết cách đến gần Ngài, và nài xin cho trường hợp của chúng con trước Ngài và cầu xin sự thương xót. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

<sup>48</sup> Chúng con là một dân có nhu cầu. Chúng con là chiên, đang kêu cầu với Đấng Chăn Chiên để Ngài dẫn dắt chúng con qua suốt cuộc đời, và vượt qua thung lũng của bóng sự chết. Như Đavít, khi xưa, đã nói, “Con sẽ chẳng sợ khi con đến nơi đó,” vì Đấng Chăn Giữ sẽ dẫn dắt con qua nơi đó, cho đến khi bàn chân chúng con yên nghỉ vững vàng trên Bờ vinh hiển đó, nơi mà tuổi già và sự đau ốm và buồn bực và sự chết sẽ trốn đi khỏi chúng con, và chúng con sẽ được tự do, Ở Đó, đời đời.

<sup>49</sup> Xin hãy phán, Chúa ôi. Bé yêu quý có đôi mắt sáng nhỏ bé này của ai đó, đang ngồi đây trước mặt con, trong chiếc xe lăn này; thật con không thể tránh đôi mắt con khỏi cô ấy ngày hôm nay; đã bị tàn tật vì chứng bại liệt này, mà ma quỷ đã làm với cô bé. Ôi Đức Chúa Trời ơi, xin mang sự giải cứu đến cho cô bé đó. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Không chỉ với cô ấy, nhưng với những người khác đang chờ đợi ở đây. Xin để Thánh Linh của Ngài nhắc họ lên cao, sáng nay, để họ sẽ vượt qua mọi sự dao động nghi ngờ và mọi sự ngăn trở tội lỗi, để Đức Thánh Linh Ngài có thể đem họ lên và chữa lành họ. Xin nhậm những lời này, Chúa ôi. Vì chúng con cầu xin những ơn phước này vì sự vinh hiển Ngài, như Danh Đức Chúa Jêsus Christ, Con Ngài. A-men.

<sup>50</sup> Bây giờ, tôi chọn một phân đoạn dành cho sáng nay...Và các cháu thiếu nhi tha lỗi cho tôi, vì dành hết thì giờ cho người lớn, và lớp các cháu không học ở đây, sáng nay. Nhưng tôi muốn các cháu, cũng nghe, những gì tôi muốn đọc. Và tôi muốn đọc, sáng nay, từ Sa-mu-ên Nhất, chương thứ 3.

51 Và tôi muốn lấy chủ đề: *Nghe Tiếng Ngài*. Điều đó sẽ phù hợp cho những bé gái và bé gái lớn, và những bé trai và bé trai lớn, tất cả. Hãy nhớ chủ đề: *Nghe Tiếng Ngài*.

52 Bây giờ, các bạn mà đang lật ra trong Kinh Thánh, đến Sa-mu-ên Nhất, chương thứ 3, đây là cách đọc nó thể nào trong mười câu đầu.

*Và Sa-mu-ên thơ ấu phục sự CHÚA tại trước mặt Hê-li.  
Và trong những ngày đó lời của CHÚA lấy làm hiếm hoi;  
không có những sự hiện thấy.*

53 Ồ, tôi muốn dừng lại ở đó chỉ một phút thôi, có lẽ lần nào khác. Nó hoàn toàn làm tôi chú ý. Cho phép tôi đọc lại câu đó, lần nữa.

*Và Sa-mu-ên thơ ấu phục sự CHÚA tại trước mặt Hê-li.  
Và trong những ngày đó lời của CHÚA lấy làm hiếm hoi; vì  
không có những sự hiện thấy.*

54 Thế thì, hãy xem khái tượng là gì? Đó là Lời trực tiếp của Chúa. Hiểu không? Và Lời Chúa đã hiếm hoi.

*Và xảy ra vào lúc đó, khi Hê-li nằm tại chỗ mình, và mắt người bắt đầu mờ, đến nỗi người chẳng thể thấy rõ;*

*Và đèn của Đức Chúa Trời chưa tắt trong đền thờ của CHÚA, là nơi có hòm giao ước của Đức Chúa Trời, và Sa-mu-ên đã nằm xuống ngủ;*

*Bấy giờ CHÚA đã gọi Sa-mu-ên: và cậu thưa rằng, Có con đây.*

*Và cậu chạy đến Hê-li, mà rằng, Có con đây; vì ông đã gọi con. Và người đáp, Ta không gọi; hãy ngủ lại đi. Và cậu đi và nằm xuống.*

*Và CHÚA-... Và CHÚA lại gọi lần nữa, Hỡi Sa-mu-ên. Và Sa-mu-ên chỗi dậy và đi đến cùng Hê-li, mà rằng, Có con... Có con đây; vì ông đã gọi con. Và người đáp, Hỡi con, ta không gọi; hãy nằm xuống ngủ lại đi.*

*Bấy giờ Sa-mu-ên chưa biết CHÚA, lời CHÚA cũng chưa được bày tỏ ra cho người.*

Và CHÚA lại gọi Sa-mu-ên lần thứ ba. Và cậu chỗi dậy và đi đến Hê-li, mà rằng, Có con đây; vì ông đã gọi con. Bấy giờ Hê-li nhận biết rằng CHÚA đã gọi đứa trẻ.

Do đó người nói cùng Sa-mu-ên rằng, Hãy đi, nằm xuống; và nếu có ai gọi con, con sẽ nói, Hỡi CHÚA, xin hãy phán; vì kẻ tôi tớ Ngài đang nghe. Vậy Sa-mu-ên đi và nằm tại chỗ mình.

Và CHÚA đến, và đứng tại đó, và gọi như các lần trước, Hỡi Sa-mu-ên, Hỡi Sa-mu-ên. Và Sa-mu-ên thưa, Xin hãy phán; vì kẻ tôi tớ Ngài đang nghe.

<sup>55</sup> Tiếng Đức Chúa Trời! Nghe Tiếng Ngài trong ngày đó là điều hiếm hoi. Xem đây, không có sự hiện thấy mở ra. Và nó là việc hiếm hoi, Tiếng thật của Đức Chúa Trời, bởi vì dân sự đã bỏ đi. Họ đã có một giáo hội, trong thời đó, mà thật sự không đi theo những điều răn của Chúa. Họ có một—một giáo sĩ tên là Hê-li. Và ông đã cách xa Đức Chúa Trời, bởi chỉ giảng dạy về những giềng mối mà dân sự muốn tin. Điều đó há không tương tự cho đến ngày nay sao! Ông chỉ dạy dỗ dân sự, và ông—ông đã chọn những người của mình, và ông có hai con trai nhận những thặng còn tươi sống tốt nhất từ nơi đó, bằng những cái móc, vào—vào của lễ dâng. Và nó thật sự trở nên một nơi coi của lễ dâng là điều quan trọng. Và Sa-mu-ên, thật sự đã không quan tâm về cách mà ông nắm giữ mạng lệnh Đức Chúa Trời. Và Lời Đức Chúa Trời chân thật là điều hiếm hoi.

<sup>56</sup> Đó là cách nó xảy ra ngày nay. Chúng ta đi nhà thờ và chúng ta thấy nhiều người đang đi vào và có sự lôi kéo lớn nào đó, “Chúng tôi muốn lập giáo phái của chúng tôi, năm này, để nhiều hơn nữa. Hãy mang thư của các bạn từ giáo hội của các bạn đến, và kết hợp với chúng tôi.” Và những khẩu hiệu như “Một triệu nữa vào năm ’44.” Và hết thảy như thế, kêu la, đang cố gắng phát triển giáo phái kế tiếp. Và trong việc làm như vậy, chúng ta đã hạ những thanh chắn, của Kinh Thánh xuống. Chúng ta đã bỏ đi, và bắt đầu dạy dỗ những việc khác.

<sup>57</sup> Các nhà tiên tri đã nói về những ngày này, rằng khi, “Họ, vì sự dạy dỗ, sẽ dạy những giáo lý của con người và không phải là sự Dạy dỗ của Đức Chúa Trời.”

58 Và chúng ta đã thấy rất nhiều về điều đó, và nó đã diễn tiến rất lâu, đến nỗi, ngày hôm nay, Lời của Chúa là điều hiếm hoi, để cho người nào đó có thể đến và nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.” Bây giờ, chúng ta có nhiều sự giả mạo về điều đó. Sa-tan thật sự đang hoạt động. Và nhiều năm trôi qua, nhiều người đã sợ hãi nói điều đó trừ phi chính là Chúa. Nhưng, ngày nay, họ thật sự chẳng quan tâm. Nhưng đó là điều hiếm hoi để nghe Tiếng của Chúa, và tìm thấy một người mà có thể nói, “Chúa đã phán với tôi.” Anh em để ý điều đó ở giữa dân sự, không còn nữa, họ hầu như không nghe một lần khi người ta nói, “Chúa đã phán với tôi.”

59 Khi mà, những người nam người nữ thường cầu nguyện suốt đêm, và nhà họ được sắp đặt trật tự, bằng Sách của Chúa, và Đức Chúa Trời là trước tiên trong nhà họ.

60 Đấy, chúng ta đã có quá nhiều điều vượt lên trước Chúa. Các bạn không thể có buổi nhóm cầu nguyện, bởi vì Ông Godfrey trình diễn tối nay. Các bạn không thể có buổi nhóm cầu nguyện, bởi vì muốn xem *Chúng Ta Yêu Sucky* trình chiếu tối nay. Hoặc, một số loại vớ vẩn ngu ngốc như thế, mà chiếm hết thì giờ, và chúng ta không còn thì giờ để nghe Tiếng Chúa. Và những người đã tuyên bố là Cơ-đốc nhân, chỉ hầu như quỳ gối, cầu nguyện ngắn ngủi như thế này, ở nhà, “Lạy Chúa, xin ban phước cho con và gia đình con, và chăm sóc chúng con. Ban cho một giấc ngủ ngon.” Và sáng hôm sau, thức dậy và nói, “Xin cứ dẫn dắt chúng con suốt cả ngày. Một ngày tốt lành.”

61 Chúng ta nên chờ đợi Chúa. Anh em thấy, chúng ta nói đủ thứ chuyện. Chúng ta không cho Ngài cơ hội để nói chuyện lại với chúng ta. Mà, nếu như chúng ta cầu nguyện, và cầu nguyện cho đến khi linh hồn chúng ta đi vào sự Hiện diện Đức Chúa Trời, và rồi hoàn toàn thư giãn và lắng nghe Tiếng Ngài.

62 Nhưng có quá nhiều tiếng, ngày nay, mà lấy Tiếng của Chúa mất khỏi chúng ta. Đó là tiếng của sự vui thú. Rất nhiều người đang lắng nghe tiếng đó, ở đó họ có thể hành động và có thời giờ dễ chịu. Và nhiều người đang xưng nhận là Cơ-đốc nhân. Một số loại nhạc kích động rock-and-roll đang đưa vào, họ hoàn toàn không thể lắng nghe những gì tin kính. Họ nói, “Ồ, tôi là Cơ-đốc

nhân, tôi nên đọc một câu trong Kinh Thánh ngày hôm nay. Vâng, ‘Chúa Jêsus đã khóc.’” Đúng là thế. Cứ tiếp tục. Nhưng rồi thật sự bị đánh đổ khỏi quỳ xuống và cầu nguyện, họ có quá nhiều việc để làm. Có rất nhiều tiếng trên thế gian, rất nhiều điều lôi cuốn họ ra khỏi sự chú tâm về Đức Chúa Trời của chúng ta.

63 Và ngày hôm qua, khi vợ tôi và tôi chạy qua siêu thị, để mua một số thực phẩm. Và tôi đang vội vàng vì đã trễ những cuộc hẹn và những việc khác, và vội vàng thật nhanh. Và có một cậu bé đang đứng đó, ngủ gật, và một cô bé đi theo ở đó mặc quần tây, mà dành cho đàn ông. Chắc là vậy, vì chúng được may cho đàn ông.

64 Và Kinh Thánh nói, “Thật gớm ghiếc trước mặt Đức Chúa Trời, cho một người nữ mặc nó.”

65 Và tôi nhiều son môi trên mặt, và mí mắt cô giống như buồn ngủ, cô ấy nói, “Cái gì đó ở đâu?” với cậu bé ấy.

Cậu ấy nói, “Sao lại nghĩ rằng tôi biết?”

66 Cô ấy nói, “Cậu nên nhớ, tôi không hề đi về nhà cho tới sáu giờ sáng nay.” Và cô bé không quá mười hai tuổi.

67 Vậy thì, Chúa Jêsus, lúc mười hai tuổi, là một tấm gương của chúng ta, đã phán, “Người há chẳng biết Tôi phải lo việc Cha Tôi sao?”

68 Không ngạc nhiên khi Tiếng Đức Chúa Trời thì hiếm hoi ngày nay. Nó đã bị làm cho chết nghẹt, bởi nhiều tiếng khác, vì thế nhiều thứ đã bị mập mờ và lấy đi mất. Nó phải đi đến chỗ làm mờ tối những giác quan chúng ta, đến nỗi chúng ta không thể nghe Tiếng Đức Chúa Trời. Những giác quan của chúng ta, ở chỗ chúng ta nên tự run sợ, và nhận biết rằng anh chị em là những người nam và người nữ, và anh chị em là tạo vật của Đức Chúa Trời, và anh chị em được đặt để ở đây để hầu việc Ngài. Nhưng tiếng của Sa-tan và những tiên tri giả, “Ồ, hãy hiện đại!”

69 Như tôi đã nói cách đây vài ngày, tôi đang trên đường đến nhà thờ, và tôi mở ra-đi-ô của tôi. Và tôi nghe chương trình phát thanh của Louisville, nói rằng họ đang dạy cho con cái họ, trong các giáo hội, chỉ uống những thức uống hiện đại. Làm cho chúng hiện đại, để chúng sẽ không đi tới chỗ nhậu nhẹt.



70 Ô, họ cần dạy chúng về Đấng Christ, chứ không phải uống rượu. Và điều đó sẽ làm hỏng và phá hủy và gây nguy hại cho bất cứ gia đình nào. Làm sao Tiếng Đức Chúa Trời có thể phán giữa một gia đình say xỉn vì rượu uýt-xki, và tâm trí họ đã bị làm cho mờ tối đi với khói thuốc và uống rượu, và vui đùa nhậu nhẹt suốt đêm trường?

71 Những người mà chờ đợi Đức Chúa Trời, đến trong sự Hiện diện của Ngài. Và đi vào sự Hiện diện của Đức Chúa Trời thì giống như đi ra ngoài vào buổi sáng sớm, khi sương đêm và cây kim ngân còn ngát hương. Khi anh em đến gặp một người như thế, anh em biết họ đã ở với Đức Chúa Trời.

72 Vợ tôi đã nói với tôi, khi đi xuống đây, sáng nay. Nàng nói, “Billy à, em không muốn nói điều này để tô điểm cho người nào. Nhưng,” nàng nói, “tối hôm qua,” tôi nghĩ, hay là một trong các đêm, nàng nói, “em ngồi bên cạnh một trong các bà giáo phái Amish trẻ tuổi, và một phụ nữ trẻ đội mũ lưỡi trai trên đầu.” Nàng nói, “Và anh có thể nói người đàn bà đó đã ở với Chúa Jêsus, vì chị ấy rất dịu dàng. Linh hồn chị ấy êm dịu. Đôi mắt chị ấy trong sáng.” Không có tội lỗi hay điều gì che giấu đằng sau, hay bất cứ điều gì. Chị ấy đã ở trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời. Giác quan của chị ấy không bị lu mờ, vì rượu và thuốc lá, và mọi việc thuộc về thể gian. Chị ấy được tươi mới nhờ sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, đọc Kinh Thánh, nghiên cứu Lời Đức Chúa Trời.

73 Nhưng, những người Mỹ hiện đại chúng ta, chúng ta làm gì! Và những tiên tri giả đằng sau bục giảng nói điều đó được lắm. Tôi hầu như có quan điểm về việc nói này. Nếu tôi sai, xin Chúa tha thứ cho tôi. Tôi bị thuyết phục rằng nhiều người trong số họ không biết Đức Chúa Trời. Và hội chúng sẽ không bao giờ sống cao hơn mục sư của họ chút nào. Không lạ gì lời Kinh Thánh nói, “Khốn thay cho những kẻ chần, họ đã làm tan lạc bầy! Khốn thay cho họ. Họ là những nhánh nho không sanh trái, mà sẽ bị nhổ đi và đốt.”

74 Rất nhiều thứ làm lu mờ những giác quan của dân sự ngày nay! Ô! Nhưng trong giữa của tất cả điều đó, mặc dầu không còn nhảy bèn và mọi tiếng trong thể gian ngày hôm nay! Một

số trong chúng, một số tiếng vui thú. Một số trong chúng là— là những tiếng đầy tội lỗi, căm dỗ dân sự. Nhưng bất chấp từng chút của điều đó, Lễ thật của Đức Chúa Trời vẫn tồn tại, “Chiên Ta nghe Tiếng Ta và theo Ta!” Quý ông bà nào muốn nghe Tiếng Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời vẫn chờ đợi phán với mỗi cá nhân mà muốn mở để tai nghe Tiếng Đức Chúa Trời.

<sup>75</sup> Nếu một người, người đó là ai, và mục sư...Nhiều lần, nhiều người nói, “Anh không thể làm *điều này*? Anh không thể chạy qua *đây* được chăng? Anh không thể làm *điều này* được không?” Ồ, tôi thích làm điều đó. Nhưng tôi phải ở lại trong sự Hiện diện Đức Chúa Trời nếu tôi định làm điều đó đúng đắn. Rồi nhiều người nói, “Ồ, Anh Branham là một trong những người theo chủ nghĩa biệt lập.” Không phải thế. Tôi yêu mến dân sự, nhưng chỉ có hàng ngàn người trong họ. Nhưng tôi phải ở lại với Ngài, để tìm thấy điều Ngài muốn tôi nói với họ. Ở đâu đó, chỉ lắng nghe, Ngài sẽ có điều gì đó dành cho anh em, mà Ngài muốn anh em biết về.

<sup>76</sup> Hỡi Mục sư, đừng bao giờ quá bận rộn ngoài việc anh có thể ở lại trong sự Hiện diện và lắng nghe Tiếng Ngài. Đức Chúa Trời luôn luôn giữ Lời Ngài. Và cho dù có thể nhiều lần tệt hại thế nào đi nữa, giáo hội của anh có thể dạy dỗ ngược lại điều đó như thế nào đi nữa, Đức Chúa Jêsus Christ vẫn muốn phán Tiếng êm dịu nhỏ nhẹ với bất cứ ai muốn nghe Ngài. Ngài vẫn sẵn sàng làm điều đó, nếu chúng ta thật sự lắng lòng mình.

<sup>77</sup> Nhưng chúng ta chạy vào, làm xáo động, và nói, “Này, thưa mục sư, tôi có thể gia nhập giáo hội này không?”

“Anh từ giáo hội nào đến?”

“A gì đó.”

“Ồ, hãy mang thư giới thiệu của anh đến cho chúng tôi.” Ồ, chao ôi!

“Tôi có thể gia nhập giáo hội này không?”

<sup>78</sup> “Ồ, được. Hãy đến, và chúng tôi sẽ rẫy cho anh một chút, với nước, và ghi tên anh vào sổ. Và anh có được cánh tay hữu của sự thông công.”

<sup>79</sup> Ồ, Hội đoàn Masonic có trật tự tốt hơn thế. Đúng vậy. Hội đoàn Masonic và tất cả những hội đoàn khác đều ổn, nhưng nó

vẫn không phải là nhà của Đức Chúa Trời. Đó là nơi Đức Chúa Trời phán. Những hội đoàn kia cố làm cho anh chị em có đạo đức, nhưng Đức Chúa Trời làm cho anh chị em công bình qua Đức Chúa Jêsus Christ, Con Ngài. Bây giờ, có một mật mã đạo đức đối với điều đó; Đức Chúa Trời đã ban sự Sanh ra mới cho anh chị em.

<sup>80</sup> Nhưng hãy nghe Tiếng êm dịu nhỏ nhẹ của Ngài. Mỗi một người trong anh chị em xưng nhận mình là Cơ-đốc nhân, hãy tự yên lặng trước mặt Ngài. Đừng để sự thanh tẩy cản trở. Đừng để việc làm gây trở ngại. Đừng để điều gì gây trở ngại. Đừng để người nào biết những gì anh chị em đang làm. Cứ hành động trước mặt Ngài. Hãy thức dậy đi vào trong rừng ở đâu đó. Đi ra phía bên kia đường. Hãy vào phòng riêng và đóng cửa lại. Khi những đứa trẻ đến trường, ở đó quì gối xuống. Anh em nghe mọi thứ tiếng ở mọi nơi, nhưng chỉ khi quì gối và ở lại đó cho đến khi những tiếng kia bị im lặng và anh em bắt đầu được nhắc lên. Điều đó sẽ thay đổi anh chị em. Nó sẽ làm cho anh chị em khác hẳn, giống như Nó đã làm điều này với cậu bé Sa-mu-ên. Nó sẽ làm điều gì đó cho anh chị em nếu anh chị em thật sự làm điều đó. Bây giờ, Nó sẽ làm cho anh chị em biết điều mình sẽ làm. Nó sẽ khiến anh chị em trở thành loại Cơ-đốc nhân mà cần phải có.

<sup>81</sup> Cho phép tôi đi trở lại về ngày hiện đại này, cho tới khi ngày đó đã trôi qua. Chúng ta hãy trở lại thời kỳ lúc ban đầu. Và Tiếng Đức Chúa Trời đã đến với những con người trong mọi bước đường đời, trong mọi thời đại. Cho dù nếu anh em là nông dân, nếu anh em là thợ chữa giày, bất kể anh em là gì đi nữa, Đức Chúa Trời vẫn phán. Nếu anh em là tội nhân, nếu chị em là gái điếm, dâm phụ, nếu anh em là người say rượu, nếu các bạn là (gì?) thuộc viên giáo hội địa phương, hữu danh vô thực—hữu danh vô thực, bất kể anh chị em có thể là gì, Tiếng Đức Chúa Trời vẫn chờ đợi phán với anh chị em.

<sup>82</sup> Tôi đang nghĩ bây giờ về Mô-i-se, khi ông đã tám mươi tuổi rồi, và đã trải qua khóa thần học tám mươi năm. Và ông đã biết lời Kinh Thánh; ông đã biết chúng rất tốt. Và ông đã có một lời hứa với ông, rằng ông sẽ là người giải cứu dân sự mình. Nhưng, tuy nhiên, chỉ biết về lời Kinh Thánh và là một—một thuộc viên

giáo hội hình thức của giáo hội hiện đại trong thời đó chưa đủ, ông đã kể tục mọi thứ trong tay chính mình và đã cố gắng làm điều đó. Ông đã giết một người Ê-díp-tô. Anh em thấy điều anh em làm không có sự lắng nghe Đức Chúa Trời không? Anh em chỉ làm nó rồi tung lên hết thấy.

<sup>83</sup> Và khi ma quỷ, sáng nay, sẽ nói, “Người đừng chịu phép báp-têm.” Người khác hẳn sẽ nói, “Ồ, làm điều đó sau này cũng được.” Người thì nói, “Tốt hơn là tin chắc anh biết những gì mình đang làm.” Và người kia nói, “Anh sẽ làm mất một thì giờ tuyệt vời.” Cách duy nhất để giải quyết điều đó, là đi đến với Lời Đức Chúa Trời với điều đó. Nhưng dân sự, ngày nay, dường như không muốn làm điều đó.

<sup>84</sup> Và, Mô-i-se, ông là người giỏi nhất trong các thầy dạy luật pháp, nhưng họ trở nên hình thức và lạnh lùng. Ông đã nghe câu chuyện mẹ ông kể về ông, cách ông đã được giấu trong bụi sậy như thế nào, và làm sao mà những con cá sấu to đó không thể nắm giữ được ông. Làm thế nào mà, trôi theo dòng suối đó, đứa bé đó. Nơi mà...

<sup>85</sup> Những con cá sấu già thật mập. (Điều này là dành cho thiếu nhi.) Chúng mập, vì ăn thịt những đứa bé. Họ có những bà già có mũi quặp, những nữ cảnh sát, không hề có con, không biết tình yêu con là thế nào. Tại sao, họ chỉ đi ra đó và mang những đứa bé đem đi giết chúng, và ném chúng xuống sông. Những con cá sấu già đó mập lên, vì ăn thịt trẻ con.

<sup>86</sup> Và, tuy nhiên, Đức Chúa Trời đặt trên lòng người mẹ để đặt đứa con ở ngay trong sự chết. Các bạn không thấy đó là hình bóng của Đấng Christ sao? Ngài đi thẳng vào sự chết. Và mỗi một con cá sấu già sẽ đến gần chiếc nô nhỏ bé đó trôi dọc theo con sông. Anh em biết tại sao chúng không thể làm điều đó, tại sao nó không thể ăn thịt đứa trẻ ấy? Có một Thiên sứ đang đứng đó. “Hãy đi ra khỏi chỗ này.”

<sup>87</sup> Tại sao? Đức Chúa Trời ban các Thiên sứ Ngài trách nhiệm trông coi dân sự Ngài. Anh chị em đừng bị hoảng sợ, anh chị em yêu dấu. Đức Chúa Trời đang canh giữ anh chị em. Ma quỷ có thể cố gắng làm điều gì đó với anh chị em, nhưng Đức Chúa Trời là đáng lớn hơn. Hiểu không?

Vì vậy, những con cá sấu già phải chạy trốn khỏi chiếc rương mây nhỏ bé đó.

<sup>88</sup> Và, tuy nhiên, Môi-se biết tất cả điều này. Và, tuy nhiên, sau bốn mươi năm được đào tạo, và rồi ở trong đồng vắng, ông vẫn cố tiếp quản điều đó, trong tay mình.

<sup>89</sup> Chúng ta biết Kinh Thánh, những gì Đức Chúa Trời phán làm, và tuy vậy chúng ta nói, “Ồ, bây giờ, chúng ta sẽ làm điều này theo cách này. Nó thì, chỉ là, thời những phép lạ như thế không còn nữa. Chúng ta biết chúng ta không tin chúng ta thấy chúng nữa, và chúng ta tin thời kỳ phép lạ đã qua rồi. Và sự rảy nước cũng tốt như sự dầm mình. Và ‘Cha, Con, và Thánh Linh’ thật sự tốt như Danh Chúa Jêsus. Và vì thế chúng ta sẽ chỉ... Những người còn lại của họ đang hành động cách đó, cho nên chúng ta sẽ, cũng làm thế.”

<sup>90</sup> Môi-se là một nhà quân sự. Và ông nghĩ rằng phương cách mà ông được huấn luyện, như một nhà quân sự, rằng ông có thể thật sự giết chết người Ê-díp tô bằng bàn tay mình. “Thật tốt chừng nào ông làm những gì Đức Chúa Trời đã làm.” Anh em có bao giờ nghĩ về điều đó không? Mọi người kết tội Môi-se vì giết một người. Và ông trở lại dưới đó với sự xúc dầu của Đức Thánh Linh và đã giết chết toàn bộ, không ai nói điều gì về điều đó. Ông đã giết hết thủy quân đội của Pha-ra-ôn, nhưng Đức Chúa Trời ở trong việc đó. Đức Chúa Trời đã không ở trong con người đầu tiên.

<sup>91</sup> Và rồi Môi-se, chỉ kêu cục cục đầy đủ hệ thống thần học giáo hội, ông đã là một pha-ra-ôn kế tiếp. Và chúng ta thấy ông, vẫn không biết Đức Chúa Trời.

<sup>92</sup> Nhưng một buổi sáng, ở phía sau sa mạc, một ông già tám mươi tuổi, râu tóc mọc dài thông, ông thấy bụi gai đang cháy. Và ông quay sang bên cạnh để thấy điều gì đang xảy ra. Và khi ông đến gần bụi gai, ông đã nghe một Tiếng. Đức Chúa Trời phải làm ông yên lặng trong bốn mươi năm, trước khi Ngài có thể phán với ông. Còn chúng ta sẽ không chịu im lặng mười phút, để Đức Chúa Trời có thể phán với chúng ta, giữa mọi tiếng âm âm và bùng bùng chúng ta có ngày nay.

<sup>93</sup> Và tuy nhiên, Môi-se, sau bốn mươi năm, đứng đó, và ở trong sự Hiện diện của bụi cây đó. Và một Tiếng đó mà đã gọi ông, ông đã biết nhiều hơn về Đức Chúa Trời trong năm phút, sau đó, hơn cả tám mươi năm đào tạo đã dạy dỗ ông. Nó làm cho ông biến thành con người khác.

<sup>94</sup> Nó sẽ làm các bạn nên người nam người nữ khác, nếu các bạn chỉ chịu khó im lặng đủ lâu để nghe Tiếng Ngài, giống như Sa-mu-ên đã làm. Đứng yên lặng. Đừng bị kích động. Nếu anh em muốn điều gì đó thuộc về Đức Chúa Trời, hãy cầu xin Ngài; rồi chịu khó yên lặng và lắng nghe, thấy điều Ngài sẽ phán bảo về nó. Chỉ mở lòng anh em ra, nói, “Còn điều đó thì thế nào, Chúa Jê-sus ôi?” Cứ ở lại đó. Nếu Ngài không trả lời năm giờ đầu tiên, thì hãy đợi thêm. Nếu Ngài không trả lời ngày hôm nay, thì Ngài sẽ trả lời ngày mai. Nếu Ngài không trả lời tuần này, Ngài sẽ trả lời tuần sau. Hãy ở lại cho đến khi Ngài trả lời.

<sup>95</sup> Hãy nghe Tiếng Ngài phán lại, vào lòng anh em, và nói, “Đúng, Ta là Chúa đã chữa lành các ngươi.” Rồi mọi sự chấm dứt. Anh em có thể giải quyết xong. Hiểu không? “Ta là Chúa Đấng tha thứ mọi tội lỗi ngươi. Bây giờ hãy đi và đừng phạm tội nữa. Ta không kết tội ngươi.” Lúc ấy anh em có thể đi tự do. Anh em ổn rồi. Nhưng anh em cần tin chắc mình đã nghe Tiếng đó phán. Môi-se đã nghe Nó. Ông là một người được biến đổi.

<sup>96</sup> Nhìn xem Ê-sai, tiên tri. Khi còn trẻ, ông đã làm điều đó. Vua Ô-xia được yêu chuộng, trong thời đó, một người công bình, một người tốt. Vua yêu mến Ê-sai, vì biết ông là nhà tiên tri. Và vì thế ông chỉ nương dựa vào quyền lực nhà vua. Mọi điều ông muốn, ồ, Ô-xia đều ban cho ông. Và mỗi lần ông muốn điều gì, ồ, vị vua tốt đó sẽ ban nó cho ông. Nhưng rồi cũng đến lúc vị vua đó đã chết.

<sup>97</sup> Sự thịnh vượng luôn luôn làm hư hỏng dân sự. Đó là điều khó nói. Nhưng sự thịnh vượng lấy đi mất con người khỏi Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời đã phán một chỗ, trong Kinh Thánh, điều gì đó về hàng lối này, và Ngài phán, “Khi Ta đã ban phước cho ngươi, và đã ban cho ngươi rất nhiều. Khi ngươi còn nghèo nàn và ngươi không có gì cả, Ta đến với ngươi, và ngươi đã nghe Ta và ngươi đã hầu việc Ta. Nhưng khi Ta ban phước ngươi và

ban cho người nhiều, thì người quay đầu khỏi Ta.” Đó là điều người Mỹ đã làm, quay đầu đi.

<sup>98</sup> Đó là những gì giáo hội đã làm. Các bạn có thể đi xuống những góc phố, và xây dựng tòa nhà to lớn đẹp đẽ, và hàng triệu đô-la mỗi...được đặt vào đó, và mọi việc thật dễ dàng hết sức. Không ngạc nhiên khi các bạn không có thì giờ để nghe Tiếng Đức Chúa Trời. Nhưng hãy chờ cho đến khi giờ đến thì điều đó sẽ bị cất đi, lúc đó anh em sẽ muốn nghe Nó. Mọi thứ đều tốt đẹp lúc này, nhưng giờ đến thì sẽ không phải là cách đó nữa.

<sup>99</sup> Vì thế, Ê-sai, ông có thể dựa vào thế lực của nhà vua. Và ông là người trẻ tuổi được ưu ái, và linh tốt lành trong con người trẻ tuổi này, vì vậy vua yêu mến ông. Và ngày kia, mọi chỗ dựa đều sụp đổ dưới ông. Nhà vua chết. Và khi nhà vua chết, thì Ê-sai phải hành động một mình. Và rồi ông bắt đầu nhìn khắp nơi, và ông khám phá ra mọi người không thích nhà vua.

<sup>100</sup> Anh em đã bị tống cổ ra khỏi, những liên giáo phái này, một ngày nào đó trong những ngày như thế này. Sẽ đến lúc khi anh em sẽ phải thuộc về một tổ chức, nếu không anh em không thể thờ phượng. Như anh em biết, lời Kinh Thánh nói nó sẽ xảy ra. Họ chỉ làm trò cười anh em lúc này. Nhưng sẽ có lúc sẽ có sự tẩy chay, vì dấu hiệu của con thú phải đến. Anh em sẽ cũng thuộc về liên hiệp các giáo hội, con thú giống như nó hiện có ở Rô-ma, hoặc là anh em sẽ không thờ phượng chút nào. Đó là những gì Kinh Thánh nói. Đó là khi anh em sẽ kêu lên như Ê-sai.

<sup>101</sup> Và ông đi xuống đền thờ, và ông nhận biết lúc đó. Ông giơ tay lên và ông nói rằng, “Ôi Chúa, tôi là người có môi dơ dáy.” Anh em nghĩ mình tốt đẹp, nhưng hãy đợi khi giờ đó đến. “Tôi ở giữa những người có môi dơ dáy.” Ông đã làm gì? Trở nên tuyệt vọng.

<sup>102</sup> Và khi anh em tuyệt vọng về điều này, thì điều gì đó sẽ xảy ra. Anh em không tuyệt vọng lâu. “Ồ, thôi được, tôi gia nhập giáo hội. Điều đó giải quyết nó.” Nhưng anh em phải tuyệt vọng về điều đó. Anh em phải thật sự cần Đức Chúa Trời.

<sup>103</sup> Chúa Jêsus phán, “Phước cho những người đói khát sự công bình, vì họ sẽ được no đủ.”

<sup>104</sup> Nhưng chừng nào anh em còn thỏa mãn với những việc thuộc về thế gian, thì làm sao Đức Chúa Trời có thể phán với anh em? Anh em nói, “Đức Chúa Trời không bao giờ phán với tôi.” Tại sao? Ngài muốn phán. Nhưng anh em quá đầy ắp những việc thuộc về thế gian. Đó là nan đề của chúng ta ngày hôm nay. Chúng ta đặt tất cả thì giờ của mình vào những việc thuộc về thế gian, và những thú vui trần tục, mà không có thì giờ dành cho Đức Chúa Trời. Đúng thế.

<sup>105</sup> Bây giờ, chúng ta thấy rằng Ê-sai đã tuyệt vọng. Và ông đã la lên, và xưng nhận tội lỗi mình, và xưng nhận tội lỗi của dân sự. Khi ông đã trải qua sự xưng tội, ông nghe một tiếng đến trên ông. Và khi ông ngược lên, có những Chê-ru-bim, bay lượn lui tới khắp tòa nhà. Những cánh che mặt của Họ, và những cánh che chân của Họ, và những cánh dùng để bay, kêu lên rằng, “Thánh thay, thánh thay, thánh thay, là Chúa Đức Chúa Trời Toàn Năng.”

<sup>106</sup> Điều gì đó đang xảy ra. Ê-sai đã tuyệt vọng. Đức Chúa Trời đến làm việc. Và Ê-sai la lên, “Tôi có môi dơ dáy,” vì một Tiếng vừa mới phán. Nó đã thay đổi ông.

<sup>107</sup> “Ai sẽ đi cho Chúng Ta?” Tiếng đó nói. “Ai sẽ đi? Ai đang muốn sẵn sàng gánh nhiệm vụ nặng nề nhất, giữa đám thần học gia đó? Ai sẽ đi ngày nay, và tuyên bố rằng Ta vẫn là Đức Chúa Trời? [Anh Branham gõ trên bục giảng hai lần—Bt.] Ai sẽ đi và lên án sự ô uế của họ? Ai sẽ giạt đổ những giáo phái của họ và gây dựng quyền năng của Đức Chúa Trời hằng sống trở lại? Ai sẽ đi?”

<sup>108</sup> Ê-sai nói, “Lạy Chúa, trước khi tôi có thể đi, tôi phải được biến đổi.” Một vài sự sợ hãi và xáo động nhỏ phải lia khỏi ông.

<sup>109</sup> Điều đó cũng sẽ xảy ra với mỗi cá nhân được Đức Chúa Trời kêu gọi! Anh em phải được tái sinh, thay đổi và làm nên mới. Không phải sự tưởng tượng nào; nhưng từ tấm lòng của anh em, điều gì đó thật sự xảy ra. Và một trong các Thiên sứ... “Nếu các người cầu xin, các người sẽ nhận lãnh.”

<sup>110</sup> Một trong các Thiên sứ bay đến trên bàn thờ bằng đồng, và dùng kiếm và vươn tới gấp than Lửa hằng sống, và bay đến trên Ê-sai và đặt nó trong miệng ông. Nói rằng, “Bây giờ người được



sạch. Hãy đi, nói Lời.” Ê-sai đã được thay đổi sau khi ông nghe Tiếng đó.

<sup>111</sup> Rồi trong những năm sau của ông, ông đã viết Kinh Thánh toàn bộ. Ông đã bắt đầu từ Sáng Thế ký và chấm dứt ở Khải huyền. Có sáu mươi sáu Sách trong Kinh Thánh; có sáu mươi sáu chương trong sách Ê-sai. Tại sao? Bởi vì ông đã tuyệt vọng, trong một lần nơi mà ông đã thấy Nó cần nhất.

<sup>112</sup> Đa-ni-ên, ở dưới Ba-by-lôn, như chúng ta đã nói về ông tối qua. Ông đã có mục đích trong lòng rằng ông sẽ không tự làm ô ướ mình bằng những giáo lý của Ba-by-lôn. Nhưng ngày nọ, ở dưới đó, Đa-ni-ên đã có nhu cầu. Và ông biết mình muốn nghe Tiếng Đức Chúa Trời, tuy nhiên ông đã có lời Kinh Thánh. Nhưng ông cần nghe Tiếng Đức Chúa Trời. Và ông đã đi xuống dòng sông *như vậy*. Và ông thật sự không đi xuống đó và đậu xe ngựa của mình và quỳ gối trong bụi lau sậy, và nói, “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, con muốn nghe Tiếng Ngài. Ngài ở đâu?” Không. Anh em không làm cách đó. Ê-sai đã đem xe ngựa của mình, và những người đánh xe, và đi xuống bờ sông và cho họ đi về. Ông đã ở lại đó cho đến khi ông nghe. Đó là phương cách. Ông đã tuyệt vọng về điều đó.

<sup>113</sup> Ông phải đi thẳng ra ngoài hết thấy những quân lính đó, và tất cả những nhà thiên văn, và những nhà thông thái, tất cả những tiến sĩ thần học, và vân vân, mà đã cố nói với ông, “Điều này! Người làm *điều này*, Đa-ni-ên. Người làm *điều này*, Đa-ni-ên.” Nhưng ông đã bỏ đi hết thấy điều đó. Đó là cách anh em phải làm. Và ông đã đi xuống sông, và ông đã ở lại đó trong hai mươi một ngày, vật lộn với Thiên sứ của Chúa.

<sup>114</sup> Nhưng chúng ta được biết rằng ông nhìn ra trên dòng nước. Ở đó ông thấy Thiên sứ đang đứng, với một chân Ngài trên đất và một chân trên biển. Và giơ tay Ngài lên mà thề bởi Đấng sống đời đời mãi mãi rằng, “Khi những điều mà Đa-ni-ên thấy được ứng nghiệm, thì giờ sẽ không còn nữa.” Ngài đã bị trì hoãn hai mươi một ngày bởi vì kẻ ác trên đất.

<sup>115</sup> Và nếu Ngài đã bị trì hoãn hai mươi một ngày bởi vì kẻ ác của xứ đó, trong thời của Phe-rơ-sơ, Ngài sẽ làm gì trong ngày đó? Ngài có thể bị trì hoãn bao lâu? Nhưng đức tin bất diệt đó,

sự khao khát và ước muốn trong lòng con người, mà sẽ không nói không với Đức Chúa Trời, nhưng sẽ nắm giữ cho đến khi Đức Chúa Trời phán từ trên Trời. Anh em không thể đùa giỡn với Điều Này, với Phúc âm Này. Không được đùa giỡn với Nó. Nó phải trúng đích, mười lần trên mười. Nó phải hoàn hảo, nếu không nó không đúng và nó sẽ không có tác dụng. Nó phải được hoàn hảo. Đa-ni-ên đã cầu nguyện.

<sup>116</sup> Chúng ta thấy trong Kinh Thánh, trong khoảng chương 8, chương 7 hoặc chương 8 của Sách Công vụ, rằng, một người Pha-ri-si trẻ tuổi, tự thành đạt tên là Sau-lơ. Ồ, ông là một nhà thần học, được lắm. Ông đã ngồi dưới sự dạy dỗ của Ga-ma-li-ên và ông đã làm theo mọi lời Kinh Thánh, theo đúng đường lối nó nên có, theo các nhà thần học của thời đó, ồ, ông đã tự xưng và tự lập. Và ông đã thấy nhiều người đang làm điều gì đó mà thiêng liêng, và hệ thống thần học do con người làm nên của ông không hiệp với Nó.

<sup>117</sup> Thật tương tự ngày nay! Sự thật thà và chân thành trong lòng ông, như nhiều người cũng vậy, họ nghĩ rằng nhiều người được tái sinh là điên khùng. Họ nghĩ rằng sự chữa lành Thiêng liêng và quyền năng của Đức Thánh Linh là điều gì đó để họ *trò chuyện* về, nhưng nó có thật.

<sup>118</sup> Vì thế khi ông trên đường đi xuống thành Đa-mách, ngày nọ, với một số lệnh trong túi, từ—từ giám mục giáo hội, để đi xuống hủy diệt hết đám thánh quá máu đỏ mà đang la và hét, và—và nhảy lên nhảy xuống, và nói tiếng lạ, và—và chữa lành người đau. “Và, ồ, đó là lũ ma quỷ,” các nhà thần học đã nói. “Hãy đi xuống bắt giữ chúng, và mang chúng về đây trong xiềng xích!”

<sup>119</sup> “Chắc chắn. Xin tuân lệnh, thưa giám mục!” Ồ, chào ôi! Ồ, ông là một người phi thường. Ông có bằng Tiến sĩ Thần đạo, Tiến sĩ Triết học, anh em biết đấy. Vậy là ông nhảy lên ngựa, và ông đi, với những người bạn đồng hành của mình.

<sup>120</sup> Nhưng trên đường đi, khoảng giữa trưa, Điều gì đó đã đánh ngã ông. Và ông dẫm mình trong bụi đất, giống như một người điên, sủi bọt mép. Và ông nghe một Tiếng phán cùng mình, “Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, sao người bắt bớ Ta?” Đó là gì? Không phải thần

học...thần-...nhà thần học nói với ông. Nhưng một Tiếng từ Trời phán, “Sao ngươi bắt bớ Ta?”

<sup>121</sup> Ông lật mình trong bụi đất, và gương mặt ông cũng lấm lầy bụi, có lẽ, nước mắt đang lăn xuống má. Ông thưa, “Lạy Chúa, Ngài là Ai?” Và khi ông nháy mắt, ông thấy mình đã bị mù như dơi.

<sup>122</sup> Ở đó một Trụ Lửa lớn phía trước ông. Và có Tiếng đến từ Nó, phán, “Ta là Jêsus, Đấng mà ngươi đang bắt bớ. Sự dạy dỗ do con người làm ra của ngươi là sai lầm.” Đó là gì? Có một khái tượng mở ra. Lời Đức Chúa Trời được trở nên hiện thực.

<sup>123</sup> Ồ, thưa anh em, đó là những gì chúng ta cần ngày nay, là điều gì nhiều hơn thế nữa.

<sup>124</sup> Tôi chỉ muốn tạ ơn Chúa. Những cô bé này, trong xe lăn tối qua, đang đến, đang bước lên ngày hôm nay, mà không cần xe lăn, vì họ đang đi. Ừ-m. Xin Chúa ban phước cho các em, các cô gái, đang ngồi ở đó. [Hội chúng vui mừng—Bt.] Đó là gì? Chúa Jêsus không hề thay đổi đã phán trong Tiếng siêu nhiên ở đó, thì phán cho đến ngày hôm nay.

<sup>125</sup> “Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, sao ngươi bắt bớ Ta?” Sau-lơ là một người đã được biến đổi.

<sup>126</sup> Và ngày nay dân sự nên được biến đổi khi họ có thể thấy và nghe Tiếng của Đức Chúa Trời hằng sống phán như Ngài đã phán khi Ngài bước đi trong xứ Ga-li-lê. Ồ, chắc chắn vậy!

<sup>127</sup> “Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, sao ngươi bắt bớ Ta?” Đó là gì? Ngài đã đưa ông tới thần học viện và dạy cho ông một vài thuyết thần học mới không? Không, Ngài không làm điều đó. Ngài đã làm gì? Ngài đã phán với ông, và có một Tiếng thật đã phán qua Đám Mây. Đó là gì? Cũng Đức Chúa Trời đó mà đã làm sấm sét phát ra ở Núi Si-nai.

<sup>128</sup> Trong những buổi nhóm, trong những nơi mà Đức Thánh Linh xuất hiện, anh em nghe một tiếng con người đã được biến đổi. Và hầu như không biết, kiến thức sơ đẳng ABC, nhưng Đấng Christ có thể lấy tiếng đó và phán ra những sự mâu nhiệm của Đức Chúa Trời Toàn Năng. Nó sẽ biến đổi mỗi người nam người và người nữ ở trong sự Hiện diện của Ngài...?...“Tôi đã nghe một

Tiếng,” ông nói. Ồ, chúng ta quá mê ngủ. Tôi hi vọng điều đó không, sẽ phải làm rõ ràng hơn điều đó. Nhưng chúng ta quá ngủ say trong các giáo hội của mình, trong hệ thống thần học của mình, trong cách suy nghĩ của mình, trong cách sống của chúng ta, cho đến nỗi chúng ta không nghe Tiếng đó khi Nó phán.

129 “Ồ,” họ nói, “đó có thể là thần cảm giả mạo. Nó có thể, bạn biết đấy, có thể là *thế này, thế nọ, hay thế kia.*”

130 Điều gì xảy ra nếu Môi-se nói, “Này, không biết có phải là ma quỷ trong bụi gai cháy đó không?” Ừm! Không có vấn đề đó với Môi-se, ông đã nghe Tiếng.

131 Nếu anh em nói, “Ồ, đó có lẽ chỉ là lương tâm đang bảo tôi điều đó.”

132 Nếu bạn là con cái của Đức Chúa Trời, bạn sẽ biết đó chính là Tiếng Ngài. “Chiên Ta nghe Tiếng Ta. Chiên Ta nghe Tiếng Ta.” Họ sẽ biết.

133 Có một người khác, tên là Phi-e-rơ, người mà đã được cứu, và cũng được đầy dẫy Thánh Linh. Và ông vẫn muốn bám riết lấy những truyền thống của các trưởng lão. Tất cả điều ông đã biết, là ở đây trong Lời. Và ngày nọ, trên mái nhà, khi ông muốn giữ những truyền thống về, “Đừng ăn thịt...ăn bất kỳ thịt nào, và giữ ngày Sa-bát, và vân vân.” Có nhiều người tốt vẫn cố bám giữ thứ giống như thế.

134 Và ngày nọ khi ông lên mái nhà, ông nghe có một Tiếng phán rằng, “Phàm vật chi Ta đã làm cho sạch thì ngươi chớ cầm bằng, ‘dơ dáy.’”

135 Đức Chúa Trời ôi, tôi ước gì Ngài sẽ lấy nhóm thầy giảng trong thung lũng này ở đây, và để cho họ biết rằng chúng tôi không điên dại, chúng tôi không phải là những thánh quá máu, một đám người rác rưởi. Đó là Thánh Linh của Đức Chúa Trời hằng sống. Và những người nam và những người nữ được say về sự nhân từ của Ngài. Không phải là phù thủy hay thần giao cách cảm. Đó là Thánh Linh của Đức Chúa Trời hằng sống. Hãy buông ra những truyền thống của anh em đi, hỡi các trưởng lão, và lắng nghe Tiếng của Đức Chúa Trời hằng sống. Nó sẽ biến đổi anh em. Anh em sẽ không phải là một trong những người bắt bớ. Anh em

sẽ muốn là một người trong số họ. Nếu anh em có thể vượt qua những rào cản của những giáo lý của anh em, cho đến nỗi anh em có thể trôi vào trong sự Hiện diện của Ngài nơi xa kia, điều gì đó sẽ xảy ra. Anh em sẽ không tin thời kỳ phép lạ đã qua rồi. Anh em sẽ tin rằng chúng ở ngay tại đây, bởi vì người ta sẽ thực hiện điều đó trên anh em, chắc chắn vậy, để thay đổi một con người. Đó là điều Tiếng Đức Chúa Trời luôn thực hiện. Nó thay đổi những người nam và những người nữ và làm cho họ những gì họ nên có; chứ không phải là những gì các trường học và các giáo sư đã làm, nhưng theo khuôn mẫu mà Đức Chúa Trời đã làm cho họ.

Tiếng đó, đang phán! “Tôi đã nghe một Tiếng.”

<sup>136</sup> Ồ, tôi muốn đi vào những kinh nghiệm cá nhân. Và làm sao anh em có thể ưa thích đi làm chứng cá nhân, nhiều người nam người nữ trong anh chị em mà đã nghe Tiếng Ngài.

<sup>137</sup> Và tôi có thể nhớ đã nghe Nó khi tôi chỉ là một cậu bé, ở dưới triền núi Kentucky. Và tôi nghĩ Nó là tiếng chim hót trên cây, nhưng con chim đã bay đi mất. Ngài phán, “Đừng sợ chi, bởi vì người sẽ rời khỏi nơi đây ngày nào đó, và sống gần một thành phố gọi là New Abany.” Tôi đã nghe Tiếng Ngài khi Ngài phán, “Đừng hút thuốc, hay uống rượu, hoặc làm ô uế thân thể người với đàn bà và đại loại như vậy. Có một công việc dành cho người khi người lớn hơn.”

<sup>138</sup> Ồ, Ngài vẫn là Chúa Đức Chúa Trời không hề thay đổi. Và anh em nghe Ngài phán, giờ này sang ngày khác, phán với anh em trong phòng kín cầu nguyện nhỏ bé của mình, trong phòng cầu nguyện của mình. Rồi đi ra trước cử tọa, rồi nói rõ ràng với dân sự. Tiếng của Đức Chúa Trời, Nó đã hiếm hoi trong thời Sa-mu-ên. Nó còn hiếm hoi hơn nữa ngày nay. Vì, không có sự hiện thấy mở ra.

<sup>139</sup> Phi-e-rơ đã nghe Tiếng, và Điều đó đã thay đổi tất cả hệ thống thần học của ông. Ông đi ngay đến với các dân Ngoại, là những người ông nghĩ là một đám người ngu dốt bỏ đi. Nhưng, Tiếng Đức Chúa Trời, không phải sự dạy dỗ của ông, Tiếng Đức Chúa Trời hằng sống đã thay đổi ông.

<sup>140</sup> Và bây giờ chỉ một lần nữa. Có một người tốt lành, một lần, trong Kinh Thánh. Một người quen biết với Chúa Jê-sus cách riêng tư, người đó yêu Ngài, và tin nơi Ngài, và thờ phượng Ngài, và chơi đùa với Ngài, và đã đi lên đồi với Ngài, và đi xuống sông, đánh cá với Ngài. Người đó là một người tốt. Ngày nọ, trong khi Chúa Jê-sus đi vắng, sự chết đến gõ cửa phòng người ấy.

<sup>141</sup> Và người ấy đã lia bỏ giáo hội chính thống già nua, anh và các người chị đáng yêu của mình, Ma-thê và Ma-ri. Và họ đã đi ra bởi họ yêu Ngài, và tin Ngài là Đấng Mê-si. Và bởi việc làm đó, giáo hội đã nhanh chóng dứt phép thông công họ.

<sup>142</sup> Và người trẻ tuổi này bị đau nặng đến nỗi anh đã chết, và đã được chôn, bốn ngày. Thế thì sự dạy dỗ thần học có ích lợi gì? Giáo hội của anh ta đã làm ích gì lúc ấy? Nhưng có Tiếng Đức Chúa Trời, trên đất, và Ngài đã phán với La-xa-rô. Và La-xa-rô, một người chết đã bị thối rữa trong mộ, nghe Tiếng Ngài, và đã bước ra và sống lại.

<sup>143</sup> Tôi đã từng chết, trong tội lỗi và sự vi phạm của mình. Anh chị em đã chết trong tội lỗi và sự vi phạm. Nhưng chính Tiếng Đức Chúa Trời đã phán, “Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng Ta, Ta sẽ cho các người được yên nghỉ.”

<sup>144</sup> Tôi đã thấy Tiếng phán cùng người què, làm cho người đó đứng thẳng lên. Tôi đã thấy Tiếng của Đức Chúa Trời phán với người mù, và mắt người ấy mở ra. Phán với người chết, ung thư, với người phung, và thấy họ trở lại tươi tốt, với sức khỏe hoàn toàn trở lại. Tôi đã thấy Ngài phán với những người nghiện rượu, và loạn thần kinh, và người bị ruồng bỏ, và đám người ở khu nhà ổ chuột, và họ trở nên những quý bà và quý ông, và những thánh đồ của Đức Chúa Trời hằng sống, bởi vì Tiếng Đức Chúa Trời phán. Đó là những gì chúng ta lắng nghe, ngày nay.

<sup>145</sup> Cho phép tôi kết thúc bằng lời nói này. Sẽ đến một lúc, mà khi linh hồn đi lang thang của bạn bị cất khỏi thân thể bạn, và nó ở trong nơi đến ở đâu đó của nó, lang thang trong bóng tối, hoặc ở trong lòng Đức Chúa Trời. Tiếng đó sẽ phán lần nữa. Và Kinh Thánh chép, rằng, “Tất cả những kẻ ở trong mộ sẽ nghe Tiếng Ngài, và sẽ bước ra. Kẻ thì đến để chịu sự xấu hổ như nhục đời đời. Và những kẻ khác sẽ đến để được sự bình an vui vẻ đời đời.”

146 Sáng nay có thể là lúc các bạn quyết định, các bạn sẽ nghe những gì các chương trình truyền hình nói, hay những gì báo chí nói, hay những gì các nhà thần học nói, hay những gì Đức Chúa Trời phán. Cho phép tôi nói với anh chị em, như một dân. Anh chị em đừng lắng nghe bất cứ cái gì nói, nhưng hãy nghe Đức Chúa Trời nói. Hãy chờ đợi Tiếng êm dịu, nhỏ nhẹ đó, và Ngài sẽ biến đổi anh chị em.

147 Các bạn nói, “Tôi muốn tin, Anh Branham à. Tôi ước gì tôi có thể tin. Tôi ước có thể làm những điều nào đó.” Nhưng các bạn không thể. Tại sao? Các bạn không yên lặng đủ lâu. Các bạn không đi vào nơi mà ở đó sự—sự nghi ngờ đã biến mất hết thấy.

148 Khi các bạn đi vào nơi mà những sự nghi ngờ đã biến mất, các bạn sẽ được tự do, và có thể nghe Tiếng Đức Chúa Trời phán. “Con Ta ơi, Ta là Đấng Cứu Rỗi của con. Con Ta ơi, Ta là đấng chữa lành con. Con không phải làm những việc này. Ta đã chết để con có thể tự do. Nhưng chừng nào con giảm đi sự dao động, lẫn lộn với mọi thứ tiếng này, thật sự bị cuốn ra khỏi tất cả chúng.”

149 Làm cho tôi nhớ đến một lần mà tôi từng lên trên núi. Và tôi sẽ không bao giờ quên những kinh nghiệm đó. Và ở đây cách đây khoảng mười năm, hay gần như rất lâu rồi, tôi đang giúp Ông Jefferies dọn súc vật lại, và khi họ đang chất muối trên những con ngựa. Và tôi đang mang chúng đến những hòn đá liếm nào đó nơi tôi có thể bày chúng ra, ở đó bày súc vật sẽ biết mà đến. Con đường trở lại, bảy mươi dặm, hầu như cách xa nền văn minh. Hay là, tôi muốn nói, khoảng ba mươi dặm, ba mươi lăm có lẽ là bốn mươi dặm, để đến Kremling, Colorado, tới nơi mà bạn gặp một thành phố nhỏ mật độ dân cư khoảng bảy hay tám trăm người. Và tôi có con ngựa của mình, và tôi đã đỡ yên ngựa ra, không đóng hàng. Và chúng tôi nhìn vào...tìm kiếm gia súc qua những cái ống dòm. Và tôi đã móc con ngựa của tôi vào một cành cây to, và những dây leo ở phía sau nó, mà là, con ngựa... con ngựa rung chuông ở phía trước. Và tôi đã đi lên những ngọn đồi. Và nó rất đẹp. Thời tiết vào mùa xuân. Và tôi nhìn xuống những thung lũng, nhìn những gợn sóng nhỏ lăn tăn, ở đằng xa. Và khi tôi nhìn như vậy, trời đã xế chiều, và tôi thấy điều gì khuấy động tôi.

150 Tôi thấy một chim mẹ, chim ưng già đang mang những chim con rời khỏi tổ của nó. Và nó đập dòn đôi cánh bao phủ chúng cho đến khi nó mang chúng trên đôi cánh của nó. Và chúng đã được đưa ra khỏi tổ trước đó. Nhưng nó mang bầy con xuống thung lũng. Chúng chưa bao giờ được ở dưới đó trước đây. Chúng chỉ đang học bay. Vì thế, nó để chúng xuống. Và chúng đi lại, mổ cỏ xanh, và nhào lộn với nhau, thật đúng là tự do hết sức. Và trong khi ngồi đó, tôi nghĩ, “Vậy thì, điều đó há chẳng giống như một nhóm Cơ-đốc nhân tin kính, chân thật sao! Họ được chăm sóc không mất tiền.” Tại sao chúng được vô tư không lo lắng gì cả? Chúng không phải sợ hãi bất cứ điều gì, bởi vì mẹ chúng đã ở ngay phía sau và đậu trên tảng đá, để canh chừng cho chúng. Ô! Điều đó thật sự thay đổi nó như vậy.

151 Khi anh em có suy nghĩ, “Mục sư A gì đó sẽ nghĩ gì nếu tôi tình cờ có được Đức Thánh Linh? Giám mục A gì đó sẽ nói gì?” Tôi không quan tâm những gì họ nói.

152 Chúa Jêsus đã chết, và Ngài đã leo lên những thành lũy của sự Vinh hiển, và Ngài ngự ở trên các tầng trời của các tầng trời. Không có điều gì quấy rầy anh chị em. Mắt Ngài chăm chú vào chim sẻ, và tôi biết Ngài quan phòng tôi, và Ngài quan phòng anh chị em.

153 Rồi khi đến đó, nếu có một con sói đến, hay điều gì đó làm xáo trộn một trong những chú chim non này, ồ, nó...Chúng tốt hơn là đừng. Nó có thể quặp con sói lên, bằng móng vuốt của mình, mang nó lên nhiều ngàn bộ, và rồi thả nó xuống. Con sói sẽ bị tan nát trong không trung. Không có gì sẽ quấy rầy bầy nhỏ đó. Nó sẽ xem chừng điều đó.

154 Không điều gì có thể quấy rầy anh em. Đừng sợ nhận lấy Đức Chúa Trời ở Lời Ngài. Cứ thư giãn, và có đức tin, và tin. Ngài đang trông nom anh em. Ngài sẽ làm tan rã bất cứ điều gì cố quấy rầy anh em. Ồ, nó có thể tấn công anh em, nhưng nó không thể làm hại anh em. “Vì mọi sự,” phải được Ngài cho phép. Nó không thể là điều gì khác, “Vì mọi sự hiệp lại với nhau có ích, cho những kẻ yêu mến Chúa.” Không sự tổn hại nào có thể đến với anh em.

155 Và vì thế, sau một lát, một cơn bão thổi đến. Và khi cơn bão bắt đầu, nó đến nhanh chóng, những cơn bão phương bắc kia,



một tia chớp nhỏ sáng lòe lên và ngọn gió ấy đang đi đến, với tốc độ sáu mươi hay bảy mươi dặm một giờ. Và chim ưng mẹ hét lên một tiếng lớn hết sức, và bay xuống thung lũng. Và điều gì đã làm cho nó phát ra, tiếng kêu lớn ấy? Để những đại bàng con nghe tiếng mẹ của chúng.

“Chiên Ta nghe Tiếng Ngài,” Ngài đã phán.

<sup>156</sup> Sự nguy hiểm ở tầm tay. Bây giờ, chúng không cố tìm núp dưới một khúc gỗ. Chúng không cố chạy vào một đồng rác nào đó. Chúng chỉ chờ đợi mẹ.

<sup>157</sup> Đó là điều Cơ-đốc nhân nên làm; hãy xem Đức Chúa Trời đang làm gì về việc đó.

<sup>158</sup> Và khi chim—chim mẹ chạm mặt đất, đôi bàn chân to lớn giống như *thế*, nó chỉ điều khiển đôi cánh giống như một chiếc máy bay khổng lồ đang hạ cánh. Và nó ngẩng đầu trong không trung và la lớn, và nó xòe đôi cánh to lớn kia ra, khoảng hơn bốn thước, từ đầu này đến đầu kia, rộng từ cây cột *này* tới cây cột *kia*. Tất cả những chim ưng con ấy chỉ chạy thật nhanh hết sức, và nhảy ngay lên đôi cánh của mẹ chúng. Vươn ngay xuống và giữ chặt lấy bàn chân nhỏ bé của chúng, lấy cái mỏ nhỏ của chúng, và ngậm chặt một trong những chiếc lông ở trong đó. Chim mẹ chỉ mang chúng đi, mà không làm dao động đôi cánh đó chút nào, và nhấc cao lên trong ngọn gió ấy. Thẳng vào ngay trong những hốc đá nó đi đến, để giấu chúng tránh khỏi cơn bão đang đến.

<sup>159</sup> Ồ, thưa anh em, cơn bão đã gần rồi. Hãy nghe Tiếng Ngài. Nó gọi anh em, “Hãy ra khỏi Ba-by-lôn. Hãy phân rẽ. Đừng dự phần vào nó, tội lỗi của chúng. Ta sẽ nhận người. Các người sẽ là các con trai và các con gái Ta. Ta sẽ là Đức Chúa Trời của các người.”

Chúng ta hãy cúi đầu cầu nguyện chỉ một lát, để kết thúc.

<sup>160</sup> [Người nào đó nói tiên tri—Bt.] A-men. Anh em đã nghe điều đó. Đó là điều chúng ta gọi là lời tiên tri trong hội thánh.

<sup>161</sup> Sẽ có một số người ở đây sáng nay, mà tôi biết là có, sẽ nói, “Chúa là Đức Chúa Trời ôi, xin thương xót con. Mặc dù con đã gia nhập giáo hội, con đã xưng tội, nhưng con—con không biết yên lặng là gì trước Ngài, và nghe Tiếng Ngài đang dẫn dắt và dạy dỗ

con. Con sẽ không biết làm gì nếu Ngài phán với con bằng Tiếng có thể nghe được. Con muốn biết Ngài, để Ngài có thể phán với con và chỉ dẫn đường lối cho con”? Mời bạn giơ tay lên ngay giờ này và nói, “Chúa ôi, xin thương xót con”? Cầu xin Chúa ban phước cho bạn, mọi nơi, mọi cánh tay giơ lên. Cứ tiếp tục giơ lên như thế. Đúng vậy. “Chúa ôi, xin thương xót con. Con cần Ngài rất nhiều.” Có người nào đó nữa ngay trước khi kết thúc không? Đức Chúa Trời thấy bàn tay của bà phía sau đó, thưa bà, và hết thấy các bạn ở phía sau, đang đứng trong những hàng và vân vân. Đức Chúa Trời thấy các bạn, ngay cả trên bục giảng, lên chung quanh đây.

Và Sa-mu-ên nói, “Thưa Hê-li, ông đã gọi con không?”

Hê-li đáp, “Không, hỡi con, ta không hề gọi con.”

<sup>162</sup> Đó chẳng phải là tôi đã nói với lòng các bạn, thưa bạn. Đó là Đức Chúa Trời. Chỉ đáp lại và nói, “Đây tớ Ngài đang nghe đây. Và xin đem con vào sự chăm sóc của Ngài, ngày hôm nay, Đức Chúa Trời ôi. Cho phép con, từ hôm nay, được hoàn toàn thuộc về Ngài.”

<sup>163</sup> Ôi Đức Chúa Trời đòi đòi, đáng yêu thương linh hồn, Đáng Tạo Hóa của mọi vật, trong khi Tiếng êm dịu nhỏ nhẹ đó của Đức Chúa Trời phán với Sa-mu-ên, mà đã phán với Sau-lơ, đã phán với Phi-e-rơ, mà đã phán với Đa-ni-ên, và tiên tri Ê-sai, và hết thấy qua các thời đại, đã phán sáng nay lần nữa trong đền tạm này. Có lẽ có thể ba mươi, hay bốn mươi, hay có lẽ năm mươi bàn tay, của những tội nhân và những thuộc viên hội thánh, và những người bị làm cho xáo động, đã giơ tay lên. Nhiều người trong họ đã được chữa lành tối qua, và họ đã lắng nghe Tiếng Ngài trở nên có thể nghe được. Và bây giờ, sáng nay, cũng Tiếng ấy phán vào tận đáy lòng họ. Họ đã giơ tay lên, hướng lên Trời, nói rằng họ sai trật, và muốn được đúng đắn.

<sup>164</sup> Ngài đã phán trong Lời Ngài, rằng, “Không ai có thể đến với Ta, nếu trước hết Cha Ta không kéo đến. Và hết thấy những kẻ nào muốn đến, Ta sẽ ban cho họ Sự sống Đời đời. Và sẽ khiến người đó sống lại nơi ngày sau rốt.”

165 Ngài đã hứa điều đó, Cha ôi. Giờ này chúng con kêu cầu Cha, như đầy tớ Ngài, xin ban cho những người này đã gơ tay lên, Sự sống Đời đời và niềm vui Đời đời. Và xin cho họ sống vì Ngài, suốt những ngày còn lại trong đời. Và ở cuối con đường của hành trình cuộc sống, đi vào trong sự vui mừng của Chúa. Xin nhậm lời, Cha ôi. Chúng con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus và vì cơ Chúa Jêsus. A-men.

166 Bao nhiêu anh chị em yêu Ngài hết lòng, thật sự hết lòng? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Bây giờ, trong những nơi nhỏ bé ở đây như thế này...Tôi thật trẻ rồi. Nhưng Kinh Thánh nói, rằng, “Chúng ta đồng ngồi với nhau trong các nơi trên Trời trong Chúa Cứu Thế Jêsus.” Đức Thánh Linh đến, đi vào trong Lời, vận hành qua cử tọa, và anh chị em có thể thật sự xem thấy Điều đó khi Nó lướt qua họ, biến đổi họ.

167 Như tôi đã nói, tôi tin vào cảm xúc. Chắc chắn vậy. Nhưng, các bạn, điều gì...Đấy, cảm xúc không biến đổi anh chị em. Những cảm xúc phải đi thẳng vào cho đến khi nó chạm được con người phạm của bản thể bạn. Đó là điều biến đổi anh chị em từ tội lỗi...

168 Tội nhân là gì? Những người không tin. Có nhiều người hôm nay, có một—một bằng Cử nhân Văn chương, có bằng tiến sĩ, với bằng Tiến sĩ Triết học, và Tiến sĩ Luật trên danh tánh của họ, và vẫn là những tội nhân. Biết Kinh Thánh từ Sáng thế ký đến Khải huyền, rao giảng trên bục, mà vẫn tin-...những người không tin. Kinh Thánh dạy, “Kẻ nào tin thì không bị định tội rồi.”

169 Hãy hỏi một trong những người đó họ có nghĩ Đức Thánh Linh hiện có trong ngày hôm nay không. “Tại sao, chắc chắn là không.” Anh em tin sự chữa lành Thiêng liêng đó không? “Ồ, chắc chắn không.” Thế thì người đó là kẻ không tin. Đúng thế. Nếu Đức Thánh Linh ở trong bạn, Ngài há chẳng làm chứng về Lời của Chính Ngài sao? Và nếu thần linh trong anh em làm chứng ngược lại với những gì Kinh Thánh đã nói là đúng, thì đó không phải Thánh Linh của Đấng Christ. Anh em có thể thuộc về hội thánh của Đấng Christ, nhưng anh em không phải thuộc về Đấng Christ cho đến lúc linh của anh em nói “a-men” với mọi lời hứa Đức Chúa Trời đã làm. Và khi Ngài đã hứa...

170 Phi-e-rơ đã nói vào Ngày lễ Ngũ Tuần, ông nói, “Hãy hối cải, ai nấy trong anh em, và phải nhân Danh Đức Chúa Jêsus Christ chịu phép báp-têm để được tha tội mình, rồi anh em sẽ được lãnh sự ban cho Đức Thánh Linh.” Và nếu linh của anh em nói điều đó đã dành cho thời kỳ khác...Kinh Thánh đã nói gì? “Vì lời hứa là dành cho các ngươi,” người Do Thái, “và cho con cái các ngươi, và thuộc về hết thầy mọi người ở xa,” dân Ngoại, “tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi.” Cùng một lời hứa đó.

171 Ngài đã phán, “Ta là Gốc Nho, các ngươi là nhánh.” Và nếu đó là sự Dạy dỗ của nhánh, nhánh đầu tiên, thì nhánh thứ hai phải có cùng sự Dạy dỗ như vậy. Và cùng sự Dạy dỗ đó sẽ sanh ra những kết quả giống nhau. Và mỗi nhánh đều đến từ Gốc Nho, nó sẽ sanh ra điều giống nhau. Tôi vui mừng, sáng nay, tôi rất vui mừng biết rằng Thánh Linh của Đức Chúa Trời hằng sống vẫn nói chuyện và phán cùng dân sự, và khẳng định Lời Ngài.

172 Chúng ta sẽ đi vào buổi lễ làm phép báp-têm chỉ trong chốc lát. Nếu các bạn đã chịu phép báp-têm rảy nước, đổ nước, hay dầm mình cách nào hơn là như Danh Đức Chúa Jêsus Christ, các bạn được thách thức để đến với nước.

173 Bây giờ anh em nói, “Anh Branham, anh muốn nói với tôi à?” Vâng, thưa anh em.

174 Phép báp-têm rảy nước không được nói đến trong Kinh Thánh. Không có nơi nào trong Kinh Thánh nói có người đã từng chịu phép báp-têm rảy nước. Bây giờ nên nhớ điều này. Tôi đã hỏi tổ đặc trách này, suốt tuần. Hãy tìm cho tôi ở đâu một người trong Kinh Thánh từng chịu phép báp-têm rảy nước để được tha tội mình, ngay cả đổ nước để được tha tội của họ, hoặc từng chịu phép báp-têm dầm mình như danh của “Cha, Con, Thánh Linh” để được tha tội mình. Không hề có một người nào đã từng được rảy nước, đổ nước hay làm phép báp-têm như danh của “Cha, Con, Thánh Linh,” trong toàn bộ Kinh Thánh. Không, thưa quý vị. Họ đã...

175 Có một số người đã một lần chịu phép báp-têm bởi Giảng Báp-tít, và họ không chịu phép báp-têm trong danh nào hết, và họ chịu phép báp-têm bởi cùng một người mà đã làm phép báp-

tên cho Chúa Jêsus. Nhưng Phao-lô, khi người gặp họ trong Công vụ 19, đã bảo họ phải đến và chịu phép báp-têm lại như Danh Đức Chúa Jêsus Christ, hoặc họ không thể được nhận lãnh Đức Thánh Linh cho đến nay.

176 Khi Phi-e-rô thấy một số người đã nhận lãnh Đức Thánh Linh trước khi hết thấy họ chịu phép báp-têm, ông đã ra lệnh cho họ và ở lại với họ cho đến khi họ chịu phép báp-têm như Danh Đức Chúa Jêsus Christ. Điều đó có thật, thưa các bạn.

177 Tôi biết nhiều người nói, “Này, Anh Branham là người theo Jêsus Duy Nhất.” Điều đó sai.

178 Tôi chỉ tin lời Kinh Thánh. Tôi không thuộc về giáo phái nào. Và Jêsus Duy Nhất không làm phép báp-têm cách đó, dầu sao đi nữa. Họ chỉ làm phép báp-têm, Danh của “Jêsus.” Kinh Thánh nói, “Đức Chúa Jêsus Christ.” Có nhiều Jêsus, nhưng chỉ có một Đức Chúa Jêsus Christ. Hiểu không? Hiểu không? Đấng Christ là Đấng Mê-si. Hiểu không? Và đúng thế.

179 Và bây giờ, thưa các bạn, bây giờ, các bạn mà ở đây sáng nay, các bạn chưa bao giờ chịu phép báp-têm cách đó, cầu xin Tiếng êm dịu nhỏ nhẹ của Đức Chúa Trời phán lắng sâu vào linh hồn các bạn. Và bất kể những gì giám mục gì, giáo hội gì, bất kể ai gì khác nói gì, hãy đến và vâng lời Chúa, là mệnh lệnh của tôi với các bạn.

180 Và, bây giờ, Anh Neville sẽ đi tới phòng này, để sẵn sàng cho buổi lễ báp-têm. Và những ai mà đang—đang sẵn sàng nhận lấy những điều này, một số trưởng lão sẽ đi với tôi. Tôi sẽ ở với các bạn trong đó, chỉ trong một phút.

181 Nhưng tôi muốn những người mà đang đến lúc này, trong khi chúng ta hát, “Hiện tôi nghe rõ tiếng Cứu Chúa gọi.” “Tôi sẽ đi với Ngài. Bất kể giáo hội gì, tôi sẽ đi với Ngài. Bất kể những gì người nào, tôi sẽ đi với Ngài luôn mọi đường.” Hãy để những—những người nam xếp thành hàng để đến phòng này, và những người nữ xếp hàng khác để vào phòng này, khi chúng ta hát bây giờ. Rồi chúng ta sẽ giải tán, một cách chính thức, chỉ trong chốc lát bây giờ. Được rồi. Tất cả cùng nhau hát bây giờ.

Hiện tôi nghe rõ tiếng Cứu Chúa gọi,

182 Bây giờ, những người nam đi đến *đây*, những người nữ đi qua *đây*. “Cứu Chúa-...” Một số người nữ đó, xin vui lòng đi vào *đây* với những người nữ này.

Hiện tôi nghe rõ tiếng Cứu Chúa...(Anh chị em đã nghe gì? Tiếng Ngài.)

“Hãy vác thập giá Ta, và đi theo, theo Ta.”

Ngài đi đâu...(Bây giờ anh em thật sự muốn nói điều đó không?)...tôi sẽ đi theo liền,

Ngài dẫn đi đâu tôi sẽ đi theo liền,

Ngài dẫn đi đâu tôi sẽ đi theo liền,

Tôi sẽ đi với Ngài, với Ngài luôn mọi đường.

183 Bây giờ, như tôi nói điều này, thưa các bạn, tôi đã nghe một Tiếng. Và nếu Tiếng đó không nói phù hợp với Tiếng của Đức Chúa Trời, ở *Đây*, thì đó là tiếng sai lạc. Nhưng, “Chiên Ta biết Tiếng Ta.”

184 Anh chị em có thể đến như thế nào? Đây là lý do anh chị em đến. Là bởi vì, “Tên của anh chị em đã được ghi vào trong Sách Sự Sống của Chiên Con trước khi sáng thế.” Kinh Thánh nói vậy. Hãy nghĩ về một người đang ngồi và biết rằng đó là Lẽ thật Phúc âm, và tuy nhiên điều gì đó đang nắm giữ họ, biết rằng có lẽ tên họ không được ghi vào. Thế thì điều gì xảy ra?

“Sự chúng nó thờ lạy Ta là vô ích.” Đấy, “Vô ích.”

185 “Ồ,” anh em nói, “tôi là người trung tín. Tôi là người trung tín...” Điều đó chẳng có liên quan gì với nó.

186 “Sự chúng nó thờ lạy Ta là vô ích, vì dạy giáo lý theo những điều răn bởi người ta đặt ra.”

187 Tôi đã nói với anh chị em, không có người nào được rẫy nước, đổ nước, hay chịu báp-têm, như danh của “Cha, Con, Thánh Linh” trong Kinh Thánh. Hãy tìm kiếm Điều đó. Hãy tìm thấy nó. Nếu có, hãy đến chỉ cho tôi, trên bục giảng tối nay. Thế thì, nếu các bạn đã làm cách đó, các bạn đang đi theo truyền thống của con người.

188 Và nếu người nào đó nói với anh em, “Ồ, anh hãy đến và xưng tội, rồi anh nhận lãnh Đức Thánh Linh.” Điều đó sai. Đó là giáo lý do con người làm ra.

189 Đó là một phép báp-têm bằng nước giả. Đó là một phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh giả. Ma quỷ thì giả mạo Điều đó bởi vì nó sùng đạo. Ca-in, cha của nó sùng đạo, như chúng ta đã thông suốt điều đó. Dòng dõi con rắn vẫn còn tiếp tục. Và Dòng dõi người nữ, qua Đấng Christ, vẫn tiếp tục.

“Nhưng, không ai có thể đến nếu Cha Ta không kéo người ấy đến.”

190 Bây giờ hãy nghĩ về một vài người đang ngồi đây, sáng nay, biết rằng các bạn chịu phép báp-têm giả dối, trong giáo điều của con người, và không phù hợp với Kinh Thánh, và các bạn có sự sanh ra trước tiên về sự xưng tội là sai. Làm sao anh em có thể đúng, trừ phi anh em trở lại và bắt đầu đúng đắn? Anh em nhớ, tuần này, tôi đã giảng bài: *Từ Lúc Ban Đầu Không Có Vây*.

191 Bây giờ, và nếu anh em có thể nghe Tiếng đang phán với anh em, đó là Đức Chúa Trời, bởi vì Nó hiệp với lời Kinh Thánh. Nếu không, thì có loại tiếng nào đó sai đang nói với anh em. Nhưng Tiếng đúng sẽ bảo anh em đi theo những luật lệ của Kinh Thánh; không rảy nước, không đổ nước, không sai lạc. Hãy đến loại bỏ ngay và đi theo luật lệ của Kinh Thánh.

192 Hãy làm điều đó, thưa các bạn, nếu nó lấy đi mọi thứ. Tôi không quan tâm nó sẽ trả giá điều gì, tôi sẽ quẳng mọi sự sang một bên, để đi theo Đức Chúa Jêsus.

193 “Hãy nghe Tiếng Ta. Chiên Ta sẽ, và sẽ đến với Ta. Và tất cả những kẻ đến cùng Ta, Ta sẽ ban cho họ Sự sống đời đời, và làm cho người đó sống lại trong ngày sau rốt.” Đúng thế không?

194 Nó đây này, đúng với lời Kinh Thánh. Không ai có thể bác bỏ Điều đó. Đúng thế. Không ai có thể bác bỏ Điều đó. Nó ở đây, trong Quyền năng của Thánh Linh, đang làm những việc giống như Chúa Jêsus đã làm. Ngài ở đây này, trên bức hình, cùng Trụ Lửa đó, đang vận hành, những bông trái giống như vậy, đồng một Thánh Linh, có cùng những cảm xúc, những hành động giống nhau, những dấu lạ giống nhau, những phép lạ giống nhau. Anh em đấy. Hãy nghe Tiếng của Đức Chúa Trời sáng nay.

Và Tiếng ấy nói, “Hỡi Sa-mu-ên.”

195 Thưa, “Vâng, lạy Chúa. Vâng, lạy Chúa. Có con đây. Đây tờ của Ngài đây. Đây tờ Ngài đây. Con sẽ đi theo.”

Câu xin Chúa ban phước cho quý bà. “Tôi sẽ...”

196 Các bạn nói, “Anh Branham, anh làm cho điều đó mạnh kinh khủng.” Tôi muốn nói vì điều đó mạnh. Nó ở giữa Sự sống và sự chết, vì thế tôi phải làm cho nó mạnh. Chúa ở cùng các bạn, là lời cầu nguyện chân thành của tôi.

197 Bây giờ, trước khi họ di chuyển đồ đạc trong nhà ở đây, để có... để anh chị em có thể thấy phép báp-têm. Nơi được mở ra mọi lúc. Tôi muốn đọc một số câu, ngay trong Kinh Thánh, để anh chị em sẽ thấy điều mà tôi—tôi đang đọc.

198 Đức Chúa Jêsus Christ, trong chương thứ 16 của Thánh Ma-thi-ơ, tôi nghĩ vậy, phán với Phi-e-rơ, “Ta sẽ giao cho người những chìa khóa Nước Trời. Hễ điều gì mà người buộc dưới đất, thì Ta sẽ buộc ở trên Trời; hễ điều gì mà người mở dưới đất, thì Ta sẽ mở ở trên Trời.” Hết thấy anh chị em đều biết câu đó chứ? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

199 Vào Ngày lễ Ngũ tuần, khi Nước Đức Chúa Trời đã đến trong sự trọn vẹn của Quyền năng của Nó, anh em tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Phi-e-rơ, đang đứng. Bây giờ, khi Chúa Jêsus đã từ kẻ chết sống lại, Ngài đã không có những chìa khóa của Nước Trời. Đúng thế không? [“A-men.”] Ngài có chìa khóa của sự chết và âm phủ, không có những chìa khóa của Nước Trời. Và đây là những gì ông đã nói khi rao giảng, và họ đang nghe những điều này, và đã cứng lòng. Ở đây chính xác là những gì Phi-e-rơ đã nói.

200 Bây giờ hãy nghe kỹ khi tôi đọc lời Kinh Thánh, để anh em sẽ hiểu. Công vụ, chương thứ 2. Nên nhớ. Bao nhiêu người đã ở đây để nghe bài giảng, *Từ Lúc Ban Đầu Không Có Vậy?* Chúng ta hãy đi trở lại với lúc ban đầu và thấy phép báp-têm, làm phép báp-têm thật sự là gì. Chúng ta nên làm phép báp-têm như thế nào? Rảy nước, đổ nước, hay nhơn danh “Cha, Con, Thánh Linh”?

201 Nên nhớ, tôi thách bất kỳ mục sư truyền đạo nào, bất cứ giám mục nào, bất cứ ai, bất cứ nơi nào, bất cứ lúc nào, chỉ cho tôi một câu Kinh Thánh ở đó có người đã từng chịu phép báp-têm rảy



nước, đổ nước, hay nhơn danh “Cha, Con, Thánh Linh.” Điều đó ai cũng biết. Nó không có trong Kinh Thánh. Không.

<sup>202</sup> Nó là giáo điều được làm ra, giả dối, bắt đầu bởi giáo hội Công giáo. Phép báp-têm rảy nước được hình thành bởi giáo hội Công giáo, khoảng sáu trăm năm sau cái chết của sứ đồ cuối cùng. Đức “Cha, Con, Thánh Linh” được đưa vào cùng lúc đó, bởi vì dân Công giáo thờ lạy những thần khác nhau, và họ đã chế ra ba ngôi về các chức vụ của Đức Chúa Trời. Không có ba Thần; Cha, Con, Thánh Linh. Đó là tín lý ngoại giáo.

<sup>203</sup> Chỉ có một Đức Chúa Trời. “Trước mặt Ta người chớ có các thần khác.” “Hỡi dân Y-sơ-ra-ên, hãy nghe, Ta là Chúa Đức Chúa Trời các ngươi, Đức Chúa Trời có một.”

<sup>204</sup> Người Do Thái đã hỏi chúng tôi, “Đức Chúa Trời của anh là ai; Cha, Con, hay là Thánh Linh?”

<sup>205</sup> Chỉ có Một trong đó. Đó là Đức Chúa Trời đã làm việc trong cùng ba chức vụ, biểu lộ chính Ngài.

<sup>206</sup> Trước tiên, ở trong Cha, không thể chạm đến được. Ở trên núi; ngay cả con bò hay bất cứ súc vật nào chạm đến núi, sẽ bị giết.

<sup>207</sup> Sau đó Ngài đã giáng xuống, bởi vì Ngài muốn được thờ phượng. Ngài phải đến gần hơn với con người, bởi vì Ngài trở nên Con người. Đức Chúa Trời đã ở trong Ngài.

<sup>208</sup> Và khi Ngài đã làm thế, thì Ngài đã phán, “Còn ít lâu và thế gian chẳng thấy Ta nữa. Tuy nhiên, các ngươi sẽ thấy Ta, vì Ta,” một đại từ nhân xưng, “Ta sẽ với các ngươi, ở ngay trong các ngươi, cho đến tận thế.” Phán, “Ta đến từ Đức Chúa Trời.” Cái gì? Trụ Lửa. “Ta về lại với Đức Chúa Trời.” Đúng thế. Đúng thế. Và vậy thì khi Ngài đã làm thế, Ngài đi về cùng Đức Chúa Trời.

<sup>209</sup> Rồi chúng ta thấy Phao-lô, trong bài học của chúng ta sáng nay, trên con đường đi đến thành Đa-mách. Và Ngài đã tìm thấy Phao-lô trên đường đi. Và Ngài đã đánh ông ngã xuống. Và khi Phao-lô ngược lên, Ngài là gì? Trụ Lửa lần nữa, một Ánh Sáng đã làm ông mù mắt.

<sup>210</sup> Hãy xem Chúa Jêsus đã làm gì khi Ngài còn ở trên đất, và đã bảo người đàn bà về tội lỗi bà, hết thấy những việc bà đã làm.

Và phán, “Ta chẳng làm việc gì chỉ làm điều chi Cha tỏ cho Ta thấy trước.”

<sup>211</sup> Họ đã hỏi Ngài, nói, “Tại sao Thầy không đi xuống dưới đó và chữa lành cho những người dưới đó?” Đi qua đám đông lớn, nơi người què, bại liệt, mù lòa, và tàn tật. Ngài đã chữa lành cho một người đàn ông bị bệnh ở tuyến tiền liệt, hay điều gì đó, đang nằm trên cáng. Nói, “Tại sao Thầy không làm cho cả đám đông?”

<sup>212</sup> Ngài phán, “Quả thật, quả thật...” Thánh Giảng 5:19, bây giờ, “Quả thật, quả thật, Ta nói cùng các ngươi, Con chẳng tự Mình làm việc gì được; nhưng Ngài chỉ thấy Cha làm, thì Con cũng làm như vậy.”

<sup>213</sup> Ở đây Ngài lại đến, trong những ngày sau rốt này. Thế giới khoa học không thể phản đối điều đó. Hội thánh không thể phản đối điều đó. Nó đây này, đến ngay lại trong hội thánh và đang làm việc giống như vậy. Thánh Linh! Đức Chúa Trời muốn những người mà sẽ thờ phượng bằng Thánh Linh và bằng Lễ thật. Ngài đây này.

<sup>214</sup> Đây là điều Ngài đã phán vào Ngày lễ Ngũ Tuần, Phi-e-rơ rao giảng.

*Đức Chúa Jê-sus này mà Đức Chúa Trời đã khiến sống lại, ở đâu là...chúng ta thấy đều là những chứng nhân. (Chúng ta là những chứng nhân không?)*

*Vậy nên sau khi Ngài đã được đem lên ở bên hữu Đức Chúa Trời,...đã nhận lấy từ nơi Cha lời hứa về Đức Thánh Linh, thì Ngài đã đổ điều này ra, mà các ngươi đương thấy và nghe.*

*Vì Đa-vít chẳng hề lên...trời: nhưng chính người đã nói, CHÚA đã phán cùng Chúa tôi rằng, Hãy ngồi bên hữu Ta,*

*Cho đến chừng nào Ta để kẻ thù nghịch ngươi dưới chân ngươi đặt làm bệ cho ngươi.*

*Vậy cả nhà Y-sơ-ra-ên khá biết chắc rằng, Đức Chúa Trời đã tôn Jê-sus này, mà các ngươi đã đóng đinh trên thập tự giá, làm Chúa và Đấng Christ.*

*Bấy giờ khi họ nghe điều này, (đó là những người tin kính) khi họ nghe điều này, trong lòng họ cảm động, và*

họ bèn hỏi Phi-e-rơ và...các sứ đồ còn lại rằng, *Hỡi anh em, chúng tôi phải làm chi?*

215 Chúng ta sẽ đi và sống tốt chăng? Không, không. Hãy để ý, Phi-e-rơ, anh em có các chìa khóa Nước Trời lúc này. “Những gì người nói với họ,” Đức Chúa Trời phán, “Ta sẽ khóa nó lại trong Nước Trời khi các người khóa nó lại ở dưới đất.”

*Phi-e-rơ nói cùng họ rằng, Hãy hồi cải, ai nấy trong anh em, và phải nhân Danh Chúa Jêsus Christ mà chịu phép báp-têm để được tha tội mình, rồi anh em sẽ được lãnh sự ban cho Đức Thánh Linh.*

*Vì lời hứa thuộc về anh em, con cái anh em, và thuộc về hết thủy họ mà ở xa, tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi.*

216 Một câu Kinh Thánh nữa. Ba mươi hai năm sau đó, Phao-lô, qua chương thứ 19 ở đây.

*Phao-lô đã đi khắp những miền duyên hải trên của... thành Ê-phê-sô: người tìm thấy những môn đồ nào đó,*

*Và người hỏi họ rằng, Anh em đã nhận lãnh Đức Thánh Linh từ khi anh em tin chưa?*

217 Hỡi tín hữu Báp-tít, hãy để điều đó thấm sâu vào anh em. “Anh em đã nhận lãnh Đức Thánh Linh từ khi anh em tin chưa?” Đó là sự sanh ra, không phải sự xưng tội.

*...Chúng tôi không biết ở đâu có Đức Thánh Linh nào.*

*Và người nói...Với điều nào...anh em đã chịu phép báp-têm nào vậy? Họ đã chịu phép báp-têm, Với Giăng...*

*Phao-lô bèn nói với họ, Giăng quả thật đã làm phép báp-têm...về sự ăn năn, (không phải để được tha tội), về sự ăn năn, mà truyền...rằng anh em nên tin đấng mà sẽ đến...đó là, tin Đức Chúa Jêsus Christ.*

*Và khi họ đã nghe điều này, họ bèn chịu phép báp-têm nhân Danh Đức Chúa Jêsus Christ.*

*...và Phao-lô đã đặt tay trên họ, và Đức Thánh Linh giáng trên họ; và họ đã nói tiếng lạ, và tán dương Đức Chúa Trời.*

218 Bây giờ xin đưa cho anh em một ví dụ, Phao-lô, kết thúc thư tín của mình, Ga-la-ti 1:8.

*...dầu chúng tôi, hoặc thiên sứ trên trời, truyền cho anh em một tin lành nào khác với điều mà anh em đã nghe rồi, thì hãy để người ấy bị anh em nguyên rủa.*

219 Tôi cũng có thể lấy cho anh em trong Cô-rinh-tô, chương 14, câu 38, ở đó Nó đã nói.

*Nếu ai xưng nhận mình là thiêng liêng, hay là một tiên tri, hãy để người ấy hãy biết rằng...điều mà tôi viết cho anh em đây là mạng lệnh của Chúa.*

*Nhưng nếu ai muốn bỏ qua, cứ để người ấy bỏ qua.*

220 Chúng ta sẽ làm gì về điều đó? Mọi chứng cứ...Nếu tôi ở trong địa vị của anh em, và chưa làm phép báp-têm phù hợp với phép báp-têm Cơ-đốc giáo, bất kể tư tưởng giáo hội của tôi nghĩ gì, hay mẹ tôi nghĩ gì, tôi muốn biết mạng lệnh của Chúa tôi là gì.

221 Đức Chúa Jê-sus ôi, ấy là của Ngài giờ này. Và con cầu xin Ngài sẽ làm việc trên mọi tấm lòng. Và ban cho những người này, mà ở trong hồ nước chịu phép báp-têm, bằng Đức Thánh Linh, khi họ chờ đợi Ngài. Trong Danh Đức Chúa Jê-sus chúng con giao phó đám đông này cho Ngài, để vào Ngày đó, Chúa ôi, xin cho con không có tội, nhưng tự do về huyết của mọi người; không ủng hộ truyền thống nào đó, hay giáo phái nào đó, hoặc tổ chức nào, nhưng bởi sự thực hiện Lời Ngài. A-men.



*NGHE TIẾNG NGÀI* VIE58-1005M

(Hear His Voice)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 5 tháng Mười, năm 1958, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

[www.branham.org](http://www.branham.org)

## Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS  
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.  
[www.branham.org](http://www.branham.org)